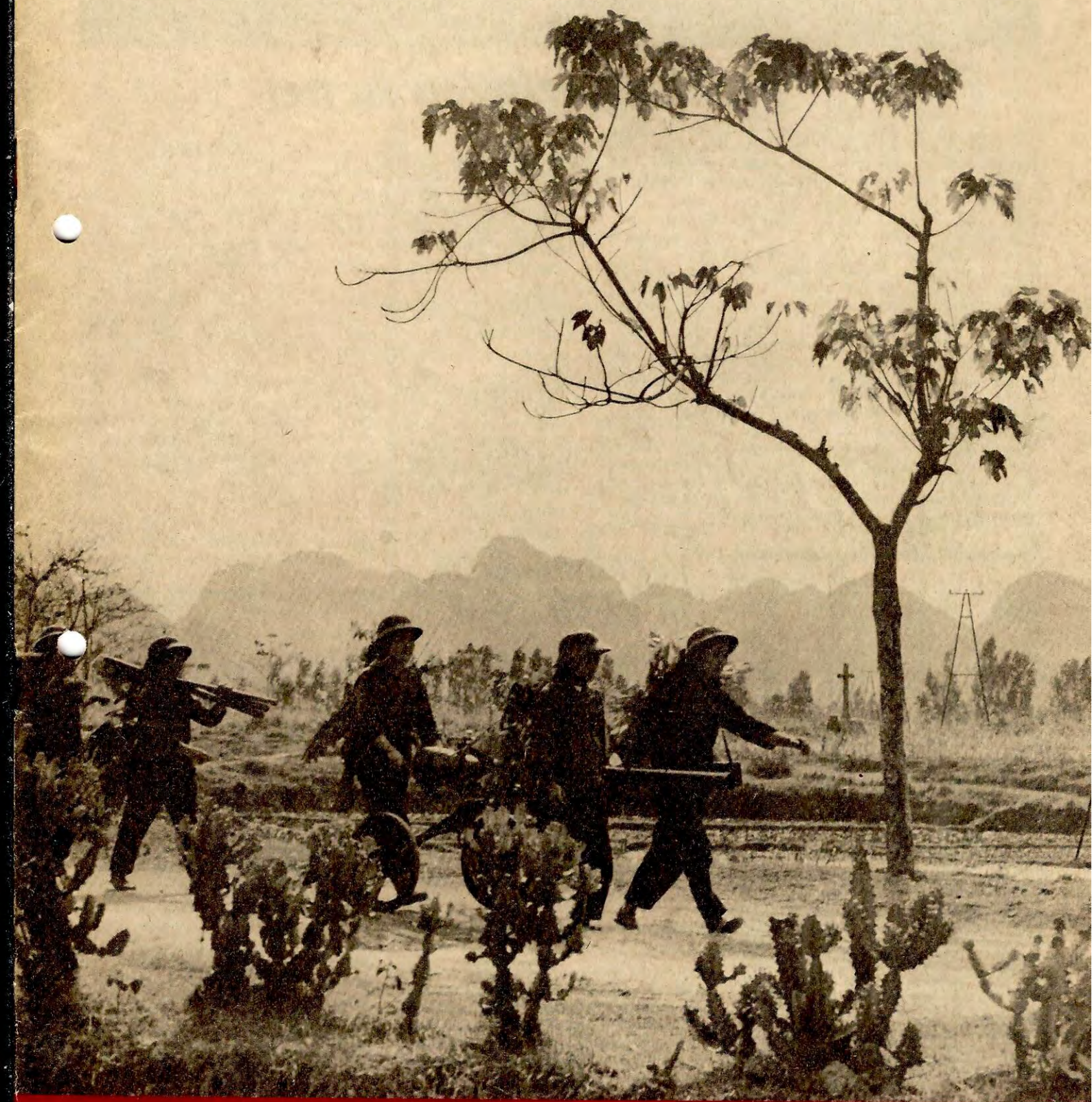

for vietnam

Nr. 2 1973 Årg. 8

Pris kr. 2.00

1/2 million til PRR Postgiro 21 08 26

Anerkjenn PRR!

Tidligere har norske regjeringer ikke villet anerkjenne den Provisoriske Revolusjonære Regjering i Sør-Vietnam fordi den ikke har «behersket noe territorium». Solidaritetskomiteen for Vietnam har i flere år krevd anerkjennelse av PRR som den eneste lovlige regjeringen i Sør. Vi har den norske opinionen i ryggen i et slikt krav.

Ifølge fredsavtalen eksisterer det to regjeringer i Sør-Vietnam. Den norske regjeringen tar ikke konsekvensen av dette når utenriks-

departementet svarer at anerkjennelse vil «vanskeliggjøre den politiske situasjon i Vietnam ytterligere» (Dagbladet 30/1-73).

I et brev til stilet utenriksminister Dagfinn Vårvik henviser «For Vietnam» til de punkter i vapenhvilen som slår fast at det er to administrasjoner, to hærer osv. i Sør-Vietnam, og at avtalen krever av USA og *alle andre land* skal avstå fra å støtte en bestemt politisk retning i Sør. Vi framholder i brevet at regjeringen bør etterstrebe å følge opp vapenhvile-

avtalen og ikke handle i strid med avtalens and og tekst.

Brevet munner ut i krav om at regjeringen må anerkjenne PRR, og at den diplomatiske forbindelsen med Thieu-regimet brytes. Dette vil være en mektig støtte for de krefter som står for fred og forsoning i Vietnam. Thieu-regimet har hele tiden motsatt seg fredsavtale og holdes ved makten av USAs militære og økonomiske hjelp.

... men regjeringen sa nei

Republikken Sør-Vietnams provisoriske revolusjonære regjering (PRG) er ikke anerkjent av noe vestlig land, og det foreligger fra norsk side foreløpig ingen planer om anerkjennelse.

Det er et vanlig kriterium for diplomatisk anerkjennelse at den regjering som anerkjennes, utøver faktisk myndighet innenfor et forholdsvis klart definert territorium. PRG kan vanskelig sies å oppfylle dette krav, idet grensene mellom de områder som kontrolleres av Saigon-myndighetene og de som kontrolleres av PRG, synes å være flytende og i stadig bevegelse.

Situasjonen i Vietnam er fortsatt svært labil. Det er ennå for tidlig å vurdere i hvilken grad Paris-avtalen om Vietnam vil bli etterlevet av de fire parter. Således er det usikkert hvilken rolle PRG vil komme til å spille. Det er også umulig å si hva som vil bli utfallet av de alminnelige politiske valg som i Paris-avtalen forutsettes gjennomført under internasjonal kontroll. Norge bør i denne situasjon ikke gjøre noe som foregriper utviklingen og som kan få uheldig innvirkning på de forestående vanskelige drøftelser i Paris og på løsningen av Vietnam-problemet.

Svaret på brevet fra Solidaritetskomiteen kom i form av utenriksminister Vårviks innlegg i Stortinget den 22. februar. Sosialistisk Folkepartis representant Arne Kielland hadde fremmet forslag om anerkjennelse av Den provisoriske Revolusjonære Regjering.

Vi gjengir Vårviks svar (se faksimile til venstre) og konstaterer at regjeringen ikke akter å følge de krav som settes gjennom fredsavtalen — det er «foreløpig ingen planer om anerkjennelse»...

Stortingets og regjeringens standpunkt er ikke bare negativt — det er også urealistisk. I følge fredsavtalen har USA de facto anerkjent PRR! De har riktignok unngått å bruke PRRs navn ved alle anledninger, men har samtidig visselig sittet i forhandlinger med PRR i Paris i 4 år!

Regjeringen følger blindt opp tidligere krumspring for å unngå anerkjennelse. En har virkelig grunn til å spørre: *har Vårvik og hans rådgivere lest fredsavtalens tekst?* I brevet fra Solkom henvises det til avtalens forskjellige punkter hvor det går klart fram at det *nå eksisterer to forskjellige regjeringer i Sør-Vietnam*. Vet ikke regjeringen dette, eller er det fortsatt redselen for å irritere NATOs høye herrer som forhindrer anerkjennelse?

aldri ha kunnet opprette diplomatisk forbindelse med Saigon-regimet. Sannheten er jo at dette regimet ikke verken før eller nå — kunne ha kommet til makten eller holdt seg flytende uten USAs støtte.

PRR behersker størstedelen av Sør-Vietnam, og har gjort det helt siden dannelsen i 1969, så det er snarere Saigon-juntaen som ikke oppfyller de krav Vårvik stiller.

Men viktigst er det å slå fast, som vi tidligere har gjort — at PRR er folkets regjering, mens Saigon-regimet er skapt og opprettholdt av USAs våpen og dollar!

Vårvik sier det er usikkert hvilken rolle PRR vil spille framover i Sør-Vietnam, og usikkert i hvilken grad Paris-avtalen vil bli etterlevd. Vårvik innbyr med dette til avtalebrudd fra USA og Thieus side — fordi «alt er likevel så uklart...» Det er klart at PRR er anerkjent som regjering ved siden av Saigon-regimet (se avtalens pkt. 4) i en periode uten fastlagt varighet (inntil allmenne valg har kunnet holdes).

Den norske regjeringens bidrag til freden i Vietnam må i det minste bli at den støtter fredsavtalen. I sitt brev til Vårvik spur Solkom om dette — men har ikke fått svar. Om regjeringen vil vise at den støtter fredsavtalen i Vietnam, innebærer det nødvendigvis at den må opprette diplomatisk forbindelse med PRR.

Vi krever av regjeringen at den utenrikspolitikk skal avspeile den norske Vietnam-opinionens vilje! **ANERKJENN PRR!**

OBS!

OBS!

Solkom gir ut hefte!

Solkom holder for tida på med å utarbeide et hefte om den aktuelle politiske situasjonen i Vietnam. Det vil inneholde en artikkel av Nguyen Khac Vien som gir en summarisk gjengivelse av USAs intervensjon i Vietnam fram til 1971, med spesiell vekt på USAs forskjellige taktikker og USA som avtalebryter. Videre trykker vi hele Paris-avtalen og utdrag av den offisielle protokollen som ble lagt ved forhandlingsresultatet. Som siste punkt vil vi ha med PRRs sjupunktsforslag for fred datert 1. juli 1971.

Hefte vil være på ca. 48 sider og koste 5 kr. Det kan bestilles fra Solkom under arbeidstittelen «USA som avtalebryter».

(Se salgsiden, side 23)

Vår kommentar til Vårviks svar:

La oss se nærmere på Vårviks svar. «PRG (dvs. PRR) er ikke anerkjent av noe vestlig land». Er så dette noe argument mot norsk anerkjennelse? PRR er anerkjent av 31 land, og i fjor høst godkjente utenriksministermøtet til 64 alliansefrie stater PRR som representant for folket i Sør-Vietnam, og like viktig er PRRs stadig voksende prestisje verden over. *Hvorfor ble ikke dette nevnt i Stortinget, Vårvik?*

PRR kan vanskelig sies å oppfylle kravet om å utøve faktisk myndighet innenfor et forholdsvis klart definert område, hevder Vårvik videre. Til dette er å svare at skulle dette kravet vært stilt tidligere, ville en

Styret for Grafiska Fackforeningen i Stockholm som representerer 10 000 medlemmer har krevd at Sverige skal anerkjenne PRR. Styret retter en oppfordring til andre fagforbund og foreninger å følge eksemplet. Her i Norge er det av samme betydning at fagbevegelsen støtter opp om dette kravet. I dette nummer av FV krever framtrepende fagforeningsfolk at PRR må anerkjennes.

for vietnam

For Vietnam utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam. Et årsabonnement koster kr. 15,-, og kan betales inn over postgiro nr. 20 83 13. Merk talongen hva beløpet gjelder. Abonnementet gjelder også andre trykksaker som Solidaritetskomiteen gir ut.

Ansv. utgiver: B. Gjelsvik
Red.adr.: For Vietnam,
Boks 71, Kjelsås
Oslo 4
Postgirokonto 20 83 13

INNHold:

Anerkjenn PRR!	s. 2
Leder.....	s. 3
Fredsavtalen-kommentar.....	s. 4
Imperialistisk hamskifte.....	s. 5
Politiske fanger.....	s. 6
Nixon innsatt.....	s. 7
Brudd med Truman-doktrinen?.....	s. 7
Vi avliver myter.....	s. 8
Julebombing og resolusjoner.....	s. 10
Solidaritet Norge-Vietnam.....	s. 11
Billedmontasje.....	s. 12
Vietnamarbeidet i Norge.....	s. 14
Fagforeningen: Anerkjenn PRR!.....	s. 16
Dikt.....	s. 17
Novelle.....	s. 18
Island og USA-imperialismen.....	s. 20
Studieartikkel: Fredsavtalen.....	s. 21
Anbefalt lesning.....	s. 23

PRR står for fred – Thieu for terror!

Den norske Vietnam-opinionen krever at den norske regjeringen skal følge fredsavtalen og anerkjenne folkets regjering i Sør-Vietnam, PRR. Ved bare å anerkjenne Thieu-regimet, bryter regjeringen med avtalens utsagn om to likeverdige regjeringer og støtter en bestemt politisk tendens og person.

Hvem representerer Thieu-regimet som den norske regjeringen fortsatt opprettholder diplomatisk forbindelse med? Thieu er selv den første til å innrømme at hans regime er et amerikansk produkt. «Vi er ferdige uten amerikansk hjelp», har han sagt. Thieu selv er 49 år. I seks år var han på de franske kolonialistenes side, og gjorde rask karriere i marionettthæren. I 1963 spilte han sammen med CIA en sentral rolle i kuppet mot diktatoren Diem. Han spilte den lydige mario-

Anerkjenn PRR!

Om det ennå hersker snev av tvil: La det være klinkende klart at fredsavtalen om Vietnam som ble undertegnet 27. januar er en stor seier for Vietnams folk og et historisk nederlag for USA-imperialismen. La det derfor også være klart at det er i DRV/PRRs interesse at avtalen overholdes. På den annen side er USA/Thieu nødt til å bryte den hvis de ikke skal miste grepet. Nærmere begrunnelse – se artikler inne i bladet. Vietnamesernes seier viser hvordan et forent folk kan beseire en tilsynelatende overlegen militærmakt. Dette vil derfor også være en inspirasjon for alle undertrykte folk i deres kamp for nasjonal sjølrådere.

Men midt i seiersgleden må vi ikke glemme at det ennå gjenstår mye før målet: et gjenforent, fritt Vietnam – er nådd. Fredsavtalen slår dette målet fast, i prinsippet. Det første og helt grunnleggende skrittet for å virkeliggjøre dette ligger i at USA-imperialismen er tvunget til å avslutte sin militære okkupasjon av Vietnam. Vårt bidrag består i å være en del av en alltid årvåken opinion som vet å si i fra når USA forsøker på sine avtalebrudd. Vi må kreve: «USA og Thieu må overholde avtalen!» De har brutt avtaler tidligere, og har heller ikke interesse av at denne overholdes. Vi må bidra til å holde dem i sjakk.

netten igjen – denne gang for USA. I 1967 ble han gjort til president.

Hans maktgrunnlag er amerikanske våpen og dollar, unntakslover og undertrykkelse av all opposisjon. Han er USA-imperialismen i Vietnam.

PRR derimot har sprunget ut av det sør-vietnamesiske folkets forsvarskamp for deres fundamentale rettigheter slik det er slått fast i Geneve-avtalen av 1954. Saigon-regimet, innsatt av USA, har på den annen side alltid hatt som mål å undergrave Geneve-avtalen og forhindre de frie, allmenne valg som Geneve-avtalens punkt 7 slår fast.

Saigon-regimet fyller ingen av de krav som stilles til en gyldig anerkjennelse av en regjering. Den er ikke uavhengig og savner ethvert demokratisk grunnlag i folket. All politisk opposisjon undertrykkes, fengslene er fulle av politiske fanger. PRR ble derimot dannet da representanter fra alle sosiale lag, religiøse og etniske avskyggninger i det sør-vietnamesiske folket kom sammen etter initiativ fra FNL og Alliansen av Nasjonale, Demokratiske og Fredselskende Krefter i Vietnam. Eller for å si det med PRR selv: regjeringen ble dannet som et svar på de brede folke-massers dybeste ønsker.

Anerkjenn PRR!

Den viktigste støtten vi kan gi til det vietnamesiske folkets videre frigjøringskamp, er at Norge anerkjenner PRR, den provisoriske revolusjonære regjering. Vi formoder at den norske regjering støtter fredsavtalen der PRR betraktes som en regjering. Fortsatt anerkjennelse av Thieu betyr en hån overfor de krefter som står for fred i Vietnam. Anerkjennelse av PRR betyr et konkret bidrag til freden. Det betyr at Norge gir sin konkrete støtte til fredsavtalen og handler i pakt med dens tekst og ånd. Bør vi ikke kunne vente dette av regjeringen?

Mange tviler på at parolen «USA ut av Indokina!» sier noe lenger. Men USA er ikke ute av Indokina – ennå. Militære rådgivere har skiftet frakk og fått nye titler. USA-imperialismens jakt etter økonomisk innflytelse pågår ennå. Vi må også spørre: hvem er Thieu? En marionett, et amerikansk produkt, holdt i live ved dollar- og våpenhjelp. Han er USA-imperialismen, og det virkelige bevis for at USA-imperialismens innflytelse har veket for folkets selvbestemmelse, ligger i at Thieu blir feid bort når de demokratiske rettigheter innføres. Demokrati og Thieu er som ild og vann, de er uforenlige.

Det vietnamesiske folk har tvunget USA på sjøen gjennom forent militær og politisk kamp. Gjennomføres avtalen, vil også levningene etter USA – det vaklende fascist-regimet til Thieu – bli erstattet av et virkelig demokrati.

Solidaritetskomiteen har alltid pekt på at vietnamesernes egen kamp er den beste garanti for fred. Men opinionen her hjemme spiller også en viktig rolle. Solidaritetskomiteen ser ikke sin rolle som utspilt – snarere tvert imot. USA-imperialismen er tvunget i kne ved fredsavtalen. Men nye krumspring kan komme. Opinionen her hjemme må være på vakt. Den er breiere og mer enhetlig enn noensinne. Økt bredde og økt enhet vil forkorte veien til endelig fred for de indokinesiske folkene. Enhet om kravet «Anerkjenn PRR!», økt støtte til PRR! Gi kravet om anerkjennelse vekt – avgi resolusjoner, gjør kravet klart overfor regjeringen. Vis at PRR har støtte her hjemme – bidra til aksjonen «Solidaritet Norge-Vietnam», «1/2 million til PRR!» Postgiro 21 08 26.

SEIER - etter tretten års kamp!

Våpenhvile- og fredsavtalen som ble underskrevet den 27. januar er et resultat av 13 års organisert motstandskamp. Angriperen USA har måttet skrive under en avtale som innebærer at den må oppgi sitt forsøk på ved militære midler å omdanne Sør-Vietnam til en nykoloni – dersom avtalen overholdes.

Avtalen av 27. januar avviker ikke mye fra avtalen den 26. oktober i fjor som USA nektet å underskrive. Den er blitt mer ordrik og utdyper noen punkter, men DRV/PRRs fundamentale krav består uberørt.

Den 20. november i fjor skrev en Saigon-vennlig vietnamesisk professor ved Howard Universitetet i Washington at avtaleutkastet den 26. oktober slett ikke innebar noe kompromiss, slik Kissinger hadde forsikret. «Helt motsatt av Kissingers bemerkninger, har «kommunist-siden» ikke bare unngått alle kompromisser med sine opprinnelige krav – men slik avtalen står nå, har de oppnådd vesentlige vinninger...» skrev den frustrerte professor og hevet en advarende pekefinger overfor imperialistene: dere kan ikke finne på å gå med på dette?

Det forsøkte de da også å unngå – først brudd i forhandlingene, dernest terrorbombingene i julehelgen. Disse krumspringene inngår i den lange rekke av endrede taktikker og strategier USA har forsøkt seg på i Vietnamkrigens historie. De har forsøkt seg med «spesial-krigen» som innebar å forsyne Diem-regimet med våpen og «rådgivere». Men FNL bare økte sin styrke. Opptrappinger måtte til, og i 1964 begynte bombingene av DRV. I 1965 ble en ny strategi, «den lokale krig», tatt i bruk. Over en halv million mann ble sendt til Vietnam. FNLs svar var TET-offensiven, som knekte USAs forsøk på å vinne ved

hjelp av troppestyrker. Under president Nixon kommer «vietnamiseringen» som den nye strategi. Saigon-hæren skulle overta striden på bakken, mens bombing og giftspredning fra lufta fortsatt var USAs oppgave.

Vietnamiseringen har vært på randen av sammenbrudd flere ganger. Invasjonene i Kambodsja og Laos 1970 og 1971 ble fiasko for Saigon-troppene og FNLs offensiv fra i fjor våres tvang Nixon til voldsom reamerikanisering som innebar mer våpen til Saigon, flerdobling av flystyrkene og forsterkning av flåten. Men Nixons skryt i mai i fjor om fort å gjøre slutt på krigen ad militær vei forble tomme ord.

USA måtte til forhandlingsbordet og ta DRV/PRRs krav alvorlig. Det foreløpige siste forsøket på å finne en utvei til å vende krigen til sin fordel, var juleblitzen. Men DRV lot seg ikke bombe i kne – i dag er avtalen underskrevet, og den innebærer en stor seier, ikke bare for det vietnamesiske folket, men for alle folk i verden som kjemper for nasjonal uavhengighet.

I dette nummerets studieartikkel tar vi for oss de vesentligste punktene i avtalen og ser de blant annet i lys av FNLs fredsforslag fra 1969. Den tidligere omtalte frustrerte Saigon-professor har fortsatt god grunn til å beklage seg – det viser seg at FNL/PRRs krav er ivaretatt.

Avtalen er derfor en stor seier for det vietnamesiske folket. Vi har sagt det før – og gjentar det igjen: det er grunn til jubel over at det utholdende folket har kjempet gjennom sine fundamentale krav overfor verdens største krigsmakt. Avtalen sikrer fred for vietnameserne.

Så langt er det altså bare jubel. Men vi skal merke oss at FNL/PRR sier avtalen er en stor og viktig *delseier*. Det er ikke

noe galt med *selve avtalen* – den sikrer hva PRR/DRV har krevd, og det er overhodet ikke i *deres* interesse å bryte den. Faren ligger hos Thieu og USA. I forrige nummer av «For Vietnam» tok vi for oss USA som avtalebryter – ved Geneve-avtalen 1954, ved fredsavtalen i Laos 1962, for å nevne to anledninger.

Vi *håper* selvsagt ikke at fredsavtalen og tilbaketrekkingen bare skal vise seg å være et nytt hardt tiltrengt pusterom for USA til å pønske ut nye strategier for å holde på Sør-Vietnam. Men vi må også lære av historia og ikke innbille oss at USA-imperialismen blir «snill» i løpet av ei natt. Vi kan vente oss at Thieu arrangerer episoder som «tilfeldig» gir USA påskudd til å intervenere på nytt. I «International Herald Tribune» (29/1-73) sto det: «USA klare til å intervenere igjen dersom 'de røde' (les FNL) ikke respekterer freden.» USA har lovt full støtte til Thieu straks dersom «det skulle vise seg å være nødvendig.» Og støtten er selvsagt bombing av både Sør- og Nord-Vietnam. Vi vet av erfaring at USA holder *slike* løfter.

Vi skal også huske på at enorme flystyrker står klare i Thailand og på Guam-basen, og den syvende flåten patruljerer kampklar utenfor Vietnams kyster. Alt er altså forberedt til fortsatt krig. En årvåken opinion og helhjerta støtte til PRR er ett av de midler som kan bidra til å holde Nixon i sjakk. Vi må kreve anerkjennelse av PRR, og støtte opp om dette kravet og gi det tyngde gjennom å bidra konkret til aksjonen «Solidaritet Norge–Vietnam», »1/2 million til PRR».

Det tjener fredens sak dobbelt: det slår fast at opinionen er på PRRs side, og det bidrar materielt til Vietnams folk som står foran enorme gjenoppbyggingsoppgaver.

Imperialistisk

hamskifte

Fredsavtalens artikkel 5 krever en total tilbaketrekking av amerikansk personell. Det gjelder både tropper, militære rådgivere og militært personell så vel militære som er »tilknyttet passiviseringsprogrammene».

I NRKs Aktuelt-sending den 25. januar kunne Kjell Gjøstein Resi melde fra Saigon:

— Selv om de amerikanske styrkene skal være ute av Vietnam om 2 måneder, betyr det ikke at USA helt avvikler sitt engasjement ... Det er nå ganske tydelig at amerikanerne gjennom ulike arrangementer, for eksempel med private firmaer, vil ha en finger med i spillet også når det gjelder militære ting. Mye peker i retning av at det etter avviklingen av den formelle amerikanske militære tilstedeværelse her, fortsatt vil være ganske mange sivilklede militære eksperter og såkalte rådgivere igjen i Sør-Vietnam. Et økende antall sivilklede eksperter, mange av dem har tydelig tatt av seg uniformen, har allerede tatt over viktige funksjoner som tidligere lå under den amerikanske militærkommandoen i Saigon.

Det anslås at antallet skal være »mange tusen» eksperter og rådgivere. I navnet har bl.a. et privat firma overtatt bemanningen av navigasjonsstasjonene som dirigerer de taktiske og strategiske bombeflyene. Vedlikehold av Saigons nye fly gjøres av militære — nå ansatt i sivile selskaper. Det ventes også at staben ved ambassaden og konsulatene utvides med rådgivere som får diplomat-titler.

Hva er så hensikten? NRKs korrespondent konkluderte med at USA og Thieu vil bevare intakt de basene som er bygget opp i løpet av det siste tiåret — »slik at de er klare til å tas i bruk igjen om situasjonen etter amerikansk syn skulle kreve det.»

Dette er avtalebrudd. USA neglisjerer total tilbaketrekking. Videre inngår det i USAs fortsatte forsøk på å holde grepet fast om Sør-Vietnam. Dette må skje gjennom deres marionett Thieu, og Thieu har all sin makt ved bruk av våpen, amerikanske dollar og undertrykkelse.

Men FNL greide seg mot en halv million US-soldater og årelange terrorbombinger. De vil også kunne møte vanskelighetene med de amerikanske rådgiverne. Likevel — det er et brudd på fredsavtalen, og det viser hvem som må bryte den.

Husk hva USA-imperialismen står for!

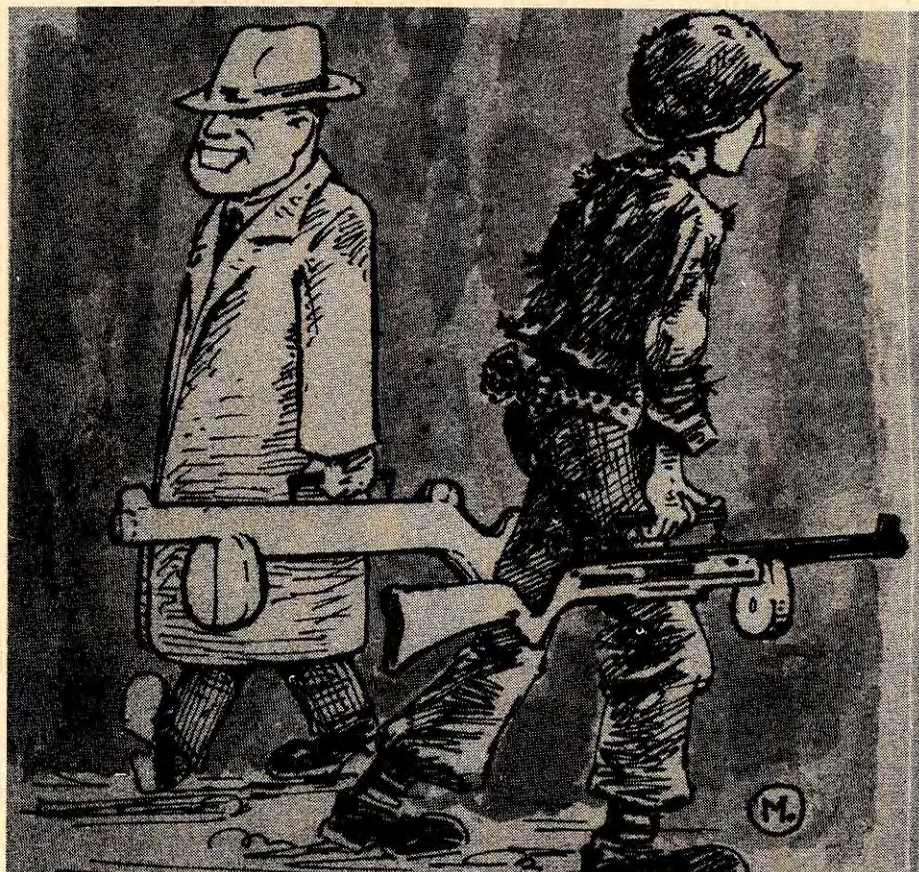
USA-imperialismen har ikledd seg fredsengelens hvite kappe. Vi er vitne til en stortilt sjarloffensiv med løfter om økonomisk støtte til gjenoppbygging og Nixon som lover »aldri mer krig». Ja, hvis dette er tilfellet, skal vi selvsagt gledes over det. Men en imperialismekt kan ikke endre sine grunnleggende kjennetegn i løpet av ei natt. USA-imperialismen består.

Det er de samme krefter som i dag snakker fred, som de som slapp tusener av tonn bomber over byer i Nord-Vietnam for bare 3-4 måneder siden. Som har sluppet rundt 3 ganger så mange bomber over Indokina som det som ble forbrukt totalt under hele 2. verdenskrig.

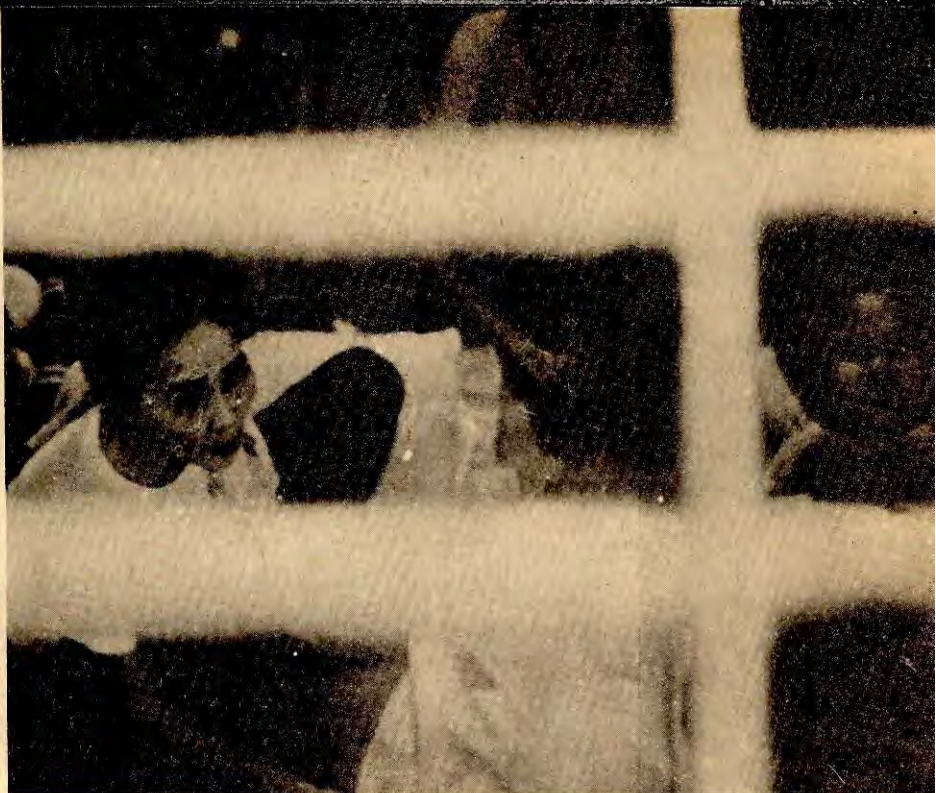
Indokinas landsbygd er dekket av 28 millioner bombekratre. Over 90 prosent av alle bombene var ikke rettet mot militære mål, men har vært rettet mot alt liv — landsbyer, skoler, kirker, enslige bønder ...

Det er videre de samme krefter som i dag snakker om fred, som de som har forvandlet hele provinser til »frie ildsoner», et hav av brennende napalm, bomber og rykende ruiner. I 1972 var 8 millioner bønder blitt tvunget bort fra sine hjem til flyktningeleirenes slum.

Listen over USA-imperialistenes forbrytelser er egentlig uendelig lang. Bare noen linjer av den skulle være tilstrekkelig til å minne oss om hva USA står for. At det er en imperialismekt som dikteres av monopolkapitalens behov, og ikke av hensynet til hva som tjener det amerikanske folket og verdens folk. Denne militærmakten vil ikke fred nå fordi den har kommet på bedre tanker. Den kan ikke godsnakkes med eller overbevises ved snakk — bare tvinges. USA-imperialistene er nå tvunget til tenkepause i og med fredsavtalen i Vietnam. Men USA imperialismen består fortsatt. ...

Frakkeskifte - slik »Klassekampens» tegner ser det

200 000

politiske fanger i Thieus fangeleire

I forrige nummer av For Vietnam brakte vi en artikkel om de politiske fangene i Sør-Vietnam. Vi vil i dette nummer offentliggjøre utdrag fra artikler skrevet av tidligere fanger i »tigerbura» på Puolo Condor (Con Son).

Nguyen Duc Thuan er nå visepresident og generalsekretær i den vietnamesiske landsorganisasjonen. Tidligere har han flere år vært sperra inne i sørvietnamesiske fengsler, bl.a. Con Son. Han gir følgende beskrivelse av tigerbura:

De er celler bygd på en meget spesiell måte. Ved inngangen sto ei latrinebøtte, en halv meter lenger inn steg bakken med 30 cm. Dette tjente som soveplass for fangene. Cella målte to ganger halvannen meter. Veggene var 80 cm tjukke og av stein. Taket besto av jerngitter. En av de mest barbariske metodene å torturere fangene på var å helle ekskrementer, urin og vann i hodet på dem. ... Dag og natt, til hvilken som helst tid, venta vi å bli ført ut av bura for å tortureres. Denne sinnstilstanden var enda mye verre enn selve tortureringa.

Ho Than Dam er også en av de få som er kommet levende ut av tigerburet. Han forteller:

I tigerbura ble fangene lemlesta minst fire ganger i døgnet. Da maten ble »servert» langt unna cella, måtte vi springe etter den sjøl med bøyd hode: vi fikk ikke lov til å se oss rundt. Vaktene sto gjemt bak dører eller lyktestolper. Da vi

kom opp på høyden av dem, løp de fram og kjørte kneet inn i mellomgulvet på oss. Vaktene pissa oss i hodet og slo oss akkurat som de ville. I cella var det forbudt å lese aviser eller bøker, eller skrive noe – unntatt tilståelseserklæringa. I følge »reglementet» skal hver fange slås av 10 vakter, vanligvis etter at de har spist, eller om natta. Derfor turde ikke fangene spise opp all maten eller falle helt i søvn. Den mest benyttta metoden her var å tvinge fangene opp mot veggen, holde opp armene på dem og slå dem hardt mot bryst, knær og ankler. Vaktene brukte ofte hunder og sinnssyke mot fangene.

Torturmetodene i tigerbura var svært forskjellige fra andre fengsler. En gang ble jeg torturert av gruppa til Nguyen Van Tot. De tvang meg til å stå ca. en meter fra veggen, med hendene støtta mot veggen. Så tente de på to 500 watts pærer rett bak ryggen min, noe som umiddelbart ga meg sterk hodepine og brannår over hele kroppen. Jeg ble blenda og snart besvimte jeg. De bar meg så tilbake til buret. Etter at jeg hadde kommet til meg sjøl igjen, måtte jeg gjennom det samme barbariet.

Også i Cay Dua-fengselt på øya Phu Quoc er det den seinere tid installert tigerbur. Det sitter 40 000 politiske fanger på øya.

Ved slike metoder har de amerikanske nykolonialistene og deres lakeier i

Saigon »forsvart» folket i Sør-Vietnam. Et tidligere medlem av den sørvietnamesiske nasjonalforsamling Ngo Cong Duc skrev i Le Monde 3. januar: »En ny æra av fred, frihet og rettferd kan ikke begynne for den sørvietnamesiske befolkning før alle krigsfanger er satt fri.»

I artikkel 8 i Paris-avtalen står det at alle sivile (politiske fanger) i sørvietnamesiske fengsler skal løslates på grunnlag av artikkel 21b i Geneveavtalen av 1954 i »gjenforeningens og samhørighetens ånd». Videre skal krigsfangene løslates parallelt med den amerikanske tilbaketrekkinga – innen 60 dager fra 27-1-73. Ingen av de drøyt 200 000 fangene som sitter innesperra i sørvietnamesiske fangeleirer er løslatt pr. 15-2-73. I en tale for 500 ledende politimenn uttalte Thieu 25-1 at de (politiet) må møte makt med enda større makt. Hva Thieu her legger i »makt» er det ikke så vanskelig å tenke seg.

Vi vet at Thieu har bebluda og iverksatt massakrer mot såkalte »unasjonale individer», vi vet at han hindrer og til og med beskytter journalister på vei til FNL-områder. Hva som skjer på fangeøyene kan vi med gru bare tenke oss; ingen, absolutt ingen journalister får slippe inn. Det er kjent at fanger er overført til andre leirer (f.eks. i Thailand) for der å myrdes. Selve våpenhvileavtalen er et uttrykk for at Nixon og hans løpegutter i Saigon lar seg presse hvis det står sterk opinion bak krava som reises. Nixons julebombing av Hanoi er enda et eksempel på dette. La oss vise Thieu hva det norske folk mener om Thieus quisling-regime. Krev at den norske regjering anerkjenner PRR/FNL, gi penger til PRR på pg. 21 08 26.

Nixon innsatt

20. januar ble Nixon innsatt som USAs president for sin andre periode. 150 av senatorene nektet å stille opp under seremonien, som en protest mot Nixons politikk. Utenfor Lincoln Memorial sto 15 000 demonstranter, utenfor Washington monumentet sto 100 000 antikrigs-demonstranter. I London marsjerte 12 000 fram til den amerikanske ambassaden. I Helsinki gikk 10 000. I Dortmund i Vest-

— Verden står på terskelen til fredens æra, slo president Nixon fast i sin tiltredelsestale den 20. januar i år. Det skal også bli slutt med at USA spiller rollen som verdens politimann. Den tid er forbi da USA vil se det som sin plikt å ta ansvaret for andre nasjoner eller belære andre folk om hvordan de skal mestre sine affærer, erklærte Nixon videre.

Med andre ord et brudd med den betydningsfulle Truman-doktrinen fra 1947. President Truman gjorde da klart at USAs plikt var å støtte alle såkalte »frie stater mot truselen fra totalitære regimer».

»Dette var etter min mening et vendepunkt i USAs utenrikspolitikk — det ble slått klart fast at hvor som helst aggresjon truet freden, direkte eller indirekte, så var også USAs sikkerhet i fare,» skriver Truman i sine memoarer.

Vendepunktet var neppe så merkbart som Truman ville ha det til. Det var ikke noe nytt at USA hadde gått vil væpnet undertrykkelse av folk som har gjort opprør. Hver gang skjedde det under svadauttalelser om forsvar av den »frie verden». Allerede i 1898 begynte USA »å befri stater» — Kuba, Puerto Rico og Filippinene var de første ofre. Den raske imperialistiske ekspansjons-politikken fortsatte etter 1. verdenskrig, og etter 2. verdenskrig sto USA fram som den ubestridte leder blant imperialistene. Truman kunne uten fare erklære ethvert område som betydningsfullt for USAs sikkerhet.

Eisenhower ivaretok Trumans ønsker. Indokina med Vietnam ble etter hvert sentrum for USAs »beskyttelse». Kennedy og Johnson gjorde som kjent heller ikke skam på sine imperialistiske forfedre.

Nixon glir også godt inn i denne rekken. Løftet om rask avvikling av Vietnam-krigen brakte ikke rask stans, men den mest bombefylte og blodige periode for det vietnamesiske folket.

Tyskland gikk 10 000.

Utallige andre steder var det liknende arrangementer. Verdige manifestasjoner mot en av de største og mest kyniske folkemordere i historien! Nixon lovet verden i sin tiltredelsestale en æra av fred. Denne freden kan aldri komme før imperialistmakter som USA er slått.

La oss oppsummere Vietnamkrigen i rene tall. Den har kostet det amerikanske folk 138 milliarder dollar i militær »hjelp» og 8,5 milliarder dollar i økonomisk »hjelp». Til sammen 146,5 milliarder dollar, eller ca. 9 622,5 milliarder kr. Av disse har Nixon brukt ca. 70 milliarder dollar eller 4350 milliarder kr. 2 156 200 er drept, av

Når Nixon sier at USA ikke lenger skal være verdens politimann, er det ikke så at USA-imperialismens behov er fundamentalt forandret fra Trumans tid. Årsaken til USAs intervensjoner har ligget i behovet for å utvide eller holde fast på sitt økonomiske imperium. Slik også fortsatt. Men fra å være den ubestridte ener etter 2. verdenskrig, har USA måttet vike over på defensiven på mange områder.

I Vietnam har folkets motstandskamp tvunget imperialistene til tilbaketrekking. Det er store problemer med handelsbalansen — dollarens svake stilling har skapt valutakrise, til tross for forsiktig optimisme når det gjelder amerikansk monopolkapitals profittutsikter i 1973. USA har begynt å merke konkurransen med Japan og EEC med Vest-Tyskland i spissen.

Fattigdom og indre uro preger sam-

disse er 2 100 000 vietnamesere. Av disse igjen er ca. 1 950 000 sivile, FNL eller nordvietnamesere. Enda er Nixon jagd ut av Vietnam!

Nixons budsjett for 1974 bebuder en drastisk reduksjon av de sosiale ytelser i USA. Krigen har gjort de amerikanske imperialistene rikere, mens store deler av det amerikanske folk er blitt atskillig fattigere.

Arbeiderbladet skriver 22. januar: Eneveldet nær i USA. Nixon staker nå ut en halvfascistisk politikk som bringer tankene tilbake til 30 og 40 års Europa. Denne mannen er ikke innstilt på fred. La oss lykkeønske det vietnamesiske folk med deres resultater!

funnsforholdene i USA. Men likevel — monopolkapitalens behov består. Råvaretilførselen skaper bekymring. I 1969 manglet USA mineraler til en verdi av 4 milliarder dollar. I dag er USA avhengig av andre land når det gjelder 22 av 74 mineraler som er helt nødvendige for et slikt moderne industrisamfunn.

Når folkelige reisninger vinner fram på nye steder i verden, vil USA-imperialistene fortsatt gripe til væpnet undertrykkelse. Thailand er i ferd med å bli et nytt støttepunkt for USA — selv om Vietnam fortsatt er brennpunktet.

Nixons uttalelser må derfor tas med en klype salt. USA trenger å konsolidere kreftene etter tapet i Vietnam. Imperialistene vil presse fram nye strategier og forsøke seg med nye framstøt. USA-imperialismen er ikke så sterk som før. Men den er like desperat og har de samme behov som før.

*Brudd
med
Truman-
doktrinen
eller
nå i
forkledning*

VI AVLIVER MYTER

Vi tar her kort opp noen av de myter de reaksjonære har benyttet for å gi støtte til USAs krigføring mot Vietnam. De fleste er gamle, men likevel levende. Vi er oppmerksomme på at vi ved dette delvis går med på de reaksjonæres premisser – at det overhodet er verd å ta opp påstandene deres. F.eks. er påstanden om «invasjon fra Nord» en absurd påstand så lenge vietnameserne alltid har betraktet seg som ett folk. Likevel – mytene er hamret inn i folk av amerikansk propaganda – vi plikter også renske opp der.

Myte 1:

»Vellykka vietnamisering»

I 1968 ga USA opp sin «lokal-krigs»-strategi i Vietnam. Denne skulle erstattes med en ny som de kalte «vietnamisering». Militært ville dette si at man nå skulle sette vietnamesere til å bekjempe vietnamesere, slik at man slapp å få amerikanske soldater drept i kampen. Nixon håpet at han på den måten skulle få roet motstanden hjemme. De amerikanske bakkestyrkene skulle med tiden trekkes ut, og en sterk Saigonhær med støtte av de amerikanske luft- og sjøstridskreftene bygges. Trass i USAs store økonomiske og militære innsprøytninger skulle «Vietnamiseringa» vise seg å være mislykket.

Det første store nederlaget kom ved invasjonen av Laos -71, da Saigon-troppene regelrett ble jagd ut igjen. Frigjøringsstyrkenes våroffensiv -72 viste også at Saigonhæren ikke ville ha greid seg uten USAs støtte, uten den ville hæren brutt fullstendig sammen. USA måtte da ty til en «reamerikanisering» av krigen. Vietnam skulle nå kues fra lufta. Nord-Vietnams havner ble minelagt, og diker bombet

HVORDAN ER SÅ SITUASJONEN NÅ

Julebombingene er enda et bevis på at vietnamiseringen er fallitt. Saigon-hæren var for svak på slagmarken, og man måtte igjen gjennomføre en reamerikanisering. Trass i dette erklærte forsvarsminister Melvin Laird i Kongressen 8/1 at vietnamiseringa nå praktisk talt er fullført, og at sørvietnameserne vil være i stand til å forsvare seg selv. Han sa også at det ikke ville bli nødvendig å

Myte 2:

»Demokrati i Saigon»

En av begrunnelsene for USA til å være i Vietnam er for å beskytte «demokratiet». La oss se litt på dette demokratiet.

HISTORIE

Saigon-juntaen kom til makten i 1955. Den ble ikke valgt av folket, men kom til makten ved amerikansk hjelp. USA innrømmer at Saigon-juntaen aldri hadde vært der uten deres hjelp. Det første Diem, som var president, gjorde var å boikotte Geneveavtalen om frie valg. I 1963 passet ikke Diem lenger for USA-imperialistene. Han ble drept ved et CIA-kupp og nye folk kom til makten. I 1965 kom de nåværende

makthaverne til makten. Saigon-juntaen har i den tid den har eksistert sluttet mange avtaler med USA som har utarmet landet.

»VALGET I 1970»

I 1970 skulle det holdes såkalte demokratiske valg i Sør-Vietnam. I begynnelsen stilte det opp tre kandidater til president: Thieu, den nåværende president, Ky og Minh, begge tidligere presidenter. De to siste trakk seg i protest mot Thieus framgangsmåte ved valget. Vietnameserne stemte foran munningene på tusener av amerikanske geværer. Opinionsen i alle land, også innenfor Saigon-administrasjonen, avslørte denne valgfarsen.

Det sitter over 200 000 politiske fanger i Sør-Vietnam. Det er forbudt å spre såkalt nøytralistisk eller kommunistisk propaganda. Det føres en hard sensur av pressen i Saigon. Thieu styrer gjennom unntakslover. Thieus fortsatte maktstilling er uforenelig med fredsavtalen, der det heter at det skal være demokrati i Sør-Vietnam.

oppretholde «USAs kapasitet i luften». Han nevnte ikke noe om de 7 flybasene og de 50 000 US-soldatene i Thailand.

2. februar uttalte Thieu at Sør-Vietnam bare kunne «reddes» fra «kommunistene» med amerikansk hjelp, penger, ammunisjon og framfor alt det amerikanske flyvåpenet.

Fire dager før kunne vi lese i «International Herald Tribune»: «USA klare til å intervenere igjen dersom 'de røde' ikke respekterer freden».

Hovedgrunnen til at Saigon-juntaen er

avhengig av amerikansk støtte, er at den ikke kan stole på sin egen hær. Amerikanerne har visst ikke særlig tro på den styrken de selv tilsier denne hæren: 10–15 000 tidligere amerikanske rådgivere i Sør-Vietnam skifter i disse dager ham og kaller seg i stedet «sivile rådgivere»!

Nixons vietnamiseringspolitikk er betinget av et regime som bare kan holdes i live ved militær assistanse, og den har derfor ikke lyktes, og vil aldri komme til å lykkes.

Thieus politi slår ned fredelige demonstranter i Saigon.

Myte 3:

»Invasjon fra Nord«

»Invasjon fra Nord«, »Nordvietnamesiske tropper i sør« er stadig tilbakevendende myter den konservative propagandaen bruker. I fredsavtalen som nå er inngått, står ikke »tropper fra nord« nevnt med ett ord. USA har altså måttet oppgi hovedpunktet i sin propaganda: Kravet om tilbaketrekking av »nordvietnamesiske« tropper. Men myten lever videre for det.

En kan saktens spørre hvordan FNL-tropper kan være fremmede og trekke seg ut av sitt eget land. Amerikanerne har hele tiden villet slette ut skillet mellom de egentlige angriperne og de som forsvaret seg mot angrepet – altså mellom USA og FNL.

USA skapte myten om infiltrasjon fra nord for å få påskudd til militær intervensjon. Geneve-avtalen fra 1954 slår fast at Vietnam er ett land og at gjenforening skal skje gradvis ved fredelige midler. Frie valg skulle holdes i 1956. Av Pentagon-rapporten vet vi at USA/president Diem saboterte valgene. Videre er det klart at de demobiliserte Viet Minh-aktive (dvs. motstandsbevegelsen) hjemmehørende i sør, ikke skulle danne gerilja-enheter, men agiterte politisk for de lovede valgene og for en normalisering av forholdet til nord. Men valgene ble sabotert – i stedet kom Diems massedrapsaksjoner av motstandsfolk. Dette er bakgrunnen for FNLs dannelse i 1960. Diems drapsaksjoner og undertrykkelse tvang fram væpna motstand, konkluderer Pentagon-rapporten. Motstanden hadde utspring i sør og var bredt sammensatt. Medlems-tallet ble 8-doblet fra desember 1960 til tidlig i 1962. Av en amerikansk undersøkelse i 1965 framgår det at av 73 FNL-ledere, var nær alle født i sør. Nesten alle hadde bakgrunn i frigjøringskampen mot Frankrike. Videre slår Pentagon-rapporten fast at det som kalles »infiltrasjon fra nord« er folk født i sør som dro til nord som følge av Geneve-avtalens krav, men vendte hjem igjen da valgene ble sabotert. Senere måtte tusner rømme nordover for å unngå Diems massakrer, men vendte så tilbake for å delta i motstandskampen. USAs myte om »invasjon fra nord« forsøker derfor å forkludre at det dreier seg om en mektig reisning mot en fremmed inntrenger og dens marionette-regimer.

(Kilde hovedsakelig Pentagon Papers, Gravel Edition, bind 1 og 2).

Myte 4: »FNL er lik terror«

Etter ei lang historie med seierrike kamper mot inntrengere og undertrykkere oppnådde det vietnamesiske folket en foreløpig seier ved Geneveavtalen av 1954. Her ble Vietnams grunnleggende nasjonale rettigheter stadfestet og frie allmenne valg skulle holdes i juli 1956 under tilsyn av en internasjonal kommisjon.

USA saboterte Geneveavtalen ved å innsette quislingregimet Diem som brukte fascistisk terror, konsentrasjonsleirer og politiske mord som basis for sin makt: Disse politiske tradisjoner fører Thieu og USA videre i dag. I de første årene førte dette til spontan motstand blant befolkningen. Etter hvert ble det klart at denne motstanden måtte organiseres for å bli effektiv og den 20/12 1960 ble Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront, FNL dannet. Ved siden av å kaste USA og deres lakeier ut av Vietnam har FNL som mål å danne et bredt demokrati, innføre landreformer, trosfrihet og bedre levevilkår for folket. Et av de viktigste måla for frigjørings-

kampen er å sikre bøndernes eiendomsrett til jorda de dyrker. Bondene er den ledende krafta i organiseringa og frigjøringa av folket i sør. Soldatene er bønder og deltar etter evne i den daglige produksjonen – og sivilbefolkningen som har som hovedoppgave å holde produksjonen i gang, deltar etter evne i kamp. I landsbyene produseres det både mat, våpen og annet utstyr til frigjøringshæren og til geriljaen og selvforsvarsgruppene som er dannet i landsbyene. Ut fra dette skulle det være lett å forstå at FNL ikke kan være kommunistisk infiltrasjon, verken fra Moskva, Peking eller Hanoi.

FNL er i det alt vesentlige dannet av og bygget på bondene selv. Frigjøringsfronten, FNL, har 27 medlemsorganisasjoner av vidt forskjellig karakter, fra kommunister til Patriotiske Buddhisters Forbund. At FNLs innflytelse strekker seg langt utover de frigjorte områder, helt inn i Saigons administrasjon skulle tyde på at fronten har tillit og støtte fra de aller fleste vietnamesere.

Nixon: «Vi bomber bare militære mål.»

Militære mål, slik USA-imperialismen ser det er arbeiderkvarterer, kirker, jernbanestasjoner, pagoder, boligstrøk, sjukehus, fabrikker, skoler, templer og ambassader. . .

På 12 dager: 81 USA-fly skutt ned, blant dem 34 B-52, 5 F 111.

Dersom bombingene hadde fortsatt i 6 uker som opprinnelig planlagt, ville rundt 130 B-52 bli skutt ned. USA hadde rundt 240 B-52 i Sørøst-Asia. Totalt i hele verden 400. Tapene ble for store for imperialistene. . .

«Under USAs angrepskrig mot DRV er bombinga av Hanoi den (hittil) største seieren for befolkningens folkehær i Hanoi. . .» Sa øverstkommanderende i DRV's Folkehær.

Hanoi radio: «De desperate handlingene til USA bare styrket folkets kampvilje. . .»

Verdensopinionen: Omfattende protestaksjoner. Folk som tidligere har støtta USA eller stilt seg likegyldige aksjonerte.

Norge: Landsorganisasjonen med innsamlingsaksjon og direkte bevilgninger til DRV. Oslo og Trondheim: 10 500 i demonstrasjoner. Aksjon «Solidaritet Norge - Vietnam - 1/2 million til PRR» skjøt fart, foreløpig 100 000 kr. overrakt til PRR.

Allmannamøte på Nordstrand protesterer

På et allmannamøte ved Nordstrand Gymnas ble denne resolusjonen vedtatt (18.1.73):

«Vi vil på det sterkeste fordømme USAs krigføring i Vietnam.

USAs brudd på fredsforhandlingene før jul og gjennomføringen av den grusomste bombinga som menneskeheten har vært vitne til, viste hele verden at det bare er USA som står i veien for fred i Vietnam.

USA må øyeblikkelig stanse terrorbombinga over Sør- og Nord-Vietnam, og underskrive fredsavtalen straks.

Vi krever at USA trekker seg helt ut av Vietnam, og at det vietnamesiske folket selv får bestemme i sitt eget land.»

Denne resolusjonen er dessuten sendt til Den Amerikanske Ambassade i Oslo, Aftenposten, Arbeiderbladet, Dagbladet, Klassekampens redaksjon og PRR's informasjonskontor.

FNL-gruppa ved Nordstrand Gymnas

Send protest-delegasjon til USA, LO !

Trass i at USA etter press fra verdensopinionen innførte bombestans nord for den 20. breddegrad, ser bedriftsklubben på H.M.Refsum A/S med bekymring på USAs fortsatte krigføring i Vietnam.

Selv om alle politiske partier i Norge gikk mot USAs terrorbombing i Vietnam, er vi lite tilfreds med at DNA og LO-ledelsen ikke ville slutte opp om å sende en protestdelegasjon til USA. Forslaget som kom fra sosialdemokratiet i Sverige.

Vi mener at med en slik passiv holdning har de sviktet det vietnamesiske folk og krever at LO-ledelsen straks tar initiativ for å skape en omfattende protestaksjon mot USAs folkemord i Vietnam.

(Vedtatt enstemmig på årsmøtet 16. jan. 1973)

Underskrifter mot USAs krigføring

Det er flere eksempler i det siste på at folk har organisert sine egne aksjoner som misshag over USAs folkemord i Vietnam og som støtte til det vietnamesiske folket. Vi bringer her ett av disse gode eksemplene.

På Hamar hadde man aksjonsdager 13. og 19. januar, hvor det ble solgt For Vietnam, Programhefte osv. Utenom dette satte man i gang underskriftskampanje mot USAs krigføring i Vietnam. På noen få dager kom det ca. 600 navn på denne lista. Vi gir de som satte i gang dette på Hamar vår honnør!

Men krigen er fremdeles ikke slutt i Indokina. Thieu blir støtta av USA. USA bomber heftig over Laos og Kambodsja. Thailand blir ny USA-base. Indokinas folk trenger fortsatt vår støtte!

Hilsen fra norske sporveis- arbeidere

Grefsen-gruppa i Oslo Sporveis-betjeningsforening vedtok den 16. jan. en støtteuttalelse til det vietnamesiske folket. Selv om den politiske situasjonen har forandret seg siden da, tar vi den med som et eksempel på hvordan fag- og yrkesgrupper kan solidarisere seg med vietnameserne i deres motstandskamp:

Gruppa på Grefsen gir sin fulle støtte til det kjempende folket i Vietnam.

Vi sender en hilsen til de kjempende sporveis- og transportarbeidere i Hanoi, Haiphong og Vinh. Felles for disse tre byene er at sporveis- og transportarbeiderne har blitt igjen for å

- evakuere sivile
- opprettholde transport av mennesker, mat, medisin og militært utstyr
- delta aktivt i luftforsvaret av byene mot luftangrep
- delta i utbedring av skader på vei- og gateanlegg
- grave ut omkomne og overlevende fra ruinhaugene.

Vi sender en spesiell hilsen til sporveisarbeiderne i Hanoi som klarer å opprettholde trafikken tross de mest intensive bombardementene i verdens historie, samt utføre redningsarbeid i bydeler som An Duong, et arbeiderstrøk hvor alt er lagt i grus og tusenvis av døde og levende begravet.

Vi sender en spesiell hilsen også til sporveisarbeiderne i Haiphong som driver med utgravningen av jernbanestasjonen og kaianleggene, og som har jobbet døgnet rundt for å grave ut hundrevis av mennesker som ble levende begravet av bombene, og trass dette har busstrafikken gått stort sett normalt.

Vi sender også en spesiell hilsen til byen Vinh. Her pågikk bombeangrepene selv under »bombe-stansen», siden Vinh, Nord-Vietnams nest største havneby ligger sør for den 20. breddegraden. Der har sporveis og transportarbeiderne ofret sitt arbeid i nærmere 24 timer i døgnet, i det oppryddingen og transporten ikke må stoppes skal man holde liv i den sønderbombete byen.

De første 100 000 kronene fra aksjon »Solidaritet Norge – Vietnam» ble overrakt Phan Hoi fra PRRs informasjonskontor den 20. januar på et møte i Chateau Neuf i Oslo. Eystein Gjelsvik foresto overrekkelsen.

Solidaritet Norge-Vietnam passert 300 000

Aksjonen »Solidaritet Norge–Vietnam», »1/2 million til PRR» har pr. 30/2-73 passert 300 000 kroner. Siste salgsdag for kunstlotteriet har nettopp passert, og »For Vietnam» får opplyst hos lotteriledelsen at salgsprosenten er stor, selv om en ikke har noen full oversikt i skrivende stund.

I forrige »For Vietnam» hadde den totale innsamlingssum passert 100 000 kroner. Det har altså vært et stort oppsving i januar/første del av

februar. Men fremdeles er det langt igjen til den halve millionen.

Pengene kommer inn ved aktivisters innsamling ute blant folk, på gater og torg. Mange enkeltpersoner har vist sin solidaritet med Vietnams folk og yter store og små bidrag, og en rekke organisasjoner har også bidratt.

Dette er vår metode helt til den halve millionen er nådd – som det foreløpige mål. Vi har ingen skjulte fonds å tappe av – vi er avhengig av

aktivisters arbeid og enkeltpersoners innsats. Nå som før må vi stole på egne krefter.

Nå som før er det viktig å støtte PRR materielt, både for å skape tyngde bak kravet »Anerkjenn PRR!» overfor den norske regjering, og dessuten for å bidra konkret til vietnamesernes enorme gjenoppbyggingsarbeid.

Bidra til å sikre freden i Vietnam! Støtt frigjøringskampen økonomisk – gi til »Solidaritet Norge–Vietnam, postgiro 21 08 26!»

Kakevri i Drøbak

»Solidaritet Norge–Vietnam» har fått en uvanlig vri i Drøbak. Det kom forslag om kakesalg på gymnaset i frikvarteret, og mange gikk i gang med baking. Salget ble svært populært, og selv om prisen var så lav som 50 øre pr. stk., kom det inn over 80 kr. til innsamlinga. Et populært tiltak til etterfølgelse, mener vår kontakt i Drøbak, og det er vi enige i.

Eller kan nevnes av enkelt-

bidrag: 200 kr. fra avskutningsfest ved Nesna lærerskole, klubben ved Trio/Ving gir kr. 200, Lillehammer kommuneforening gir kr. 200, Rena Kartongarbeiderforening kr. 100, elevrådet ved Oslo Yrkesskole kr. 200, og 1165 kr. var resultatet av to dagers aksjon på torget i Hamar, og fra Lillehammer nevner vi at innsamling på sykehuset innbrakte 255 kr.

KANONENE

I LANDSBYEN VÅR

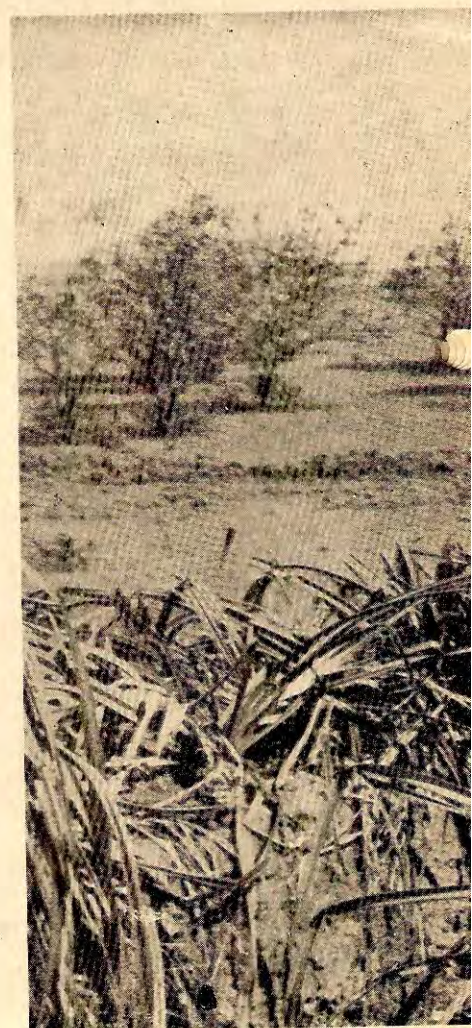
Slaget hadde knapt begynt før Nguyen Thi Bui tenkte på å ta med noen vannmeloner til kanonskytterne. Hun hadde akkurat forlatt huset da en granat fra fiendens skip eksploderte 300 meter borte. Uten å la seg merke med det gikk hun langs bambushekken. En annen granat sendte opp en støvsky, men hun gikk bare raskere. Hun tenkte at kanonskytterne trengte sikkert noen forfriskninger og noen til å hjelpe til. Gamle Thuan tenkte også på samme måten, han hadde to sønner i hæren. Han ba kommandøren fra landsbymilitsiaen om å få slutte seg til de frivillige ammunisjonsbærerne.

Våre kanoner! Slik tenker befolkningen i landsbyen V. i Haiphong på batteri 50, siden det kom hit som en del av kystforsvaret. Mens kanonstillingene ble bygget hjalp kanonskytterne til med å få inn høsten og med å grave overrisslingskanaler. De hjalp også til med å trene kanonskyttere blant landsbymilitsiaen.

Nguyen Thi Kim Tuyen, en pike som nettopp hadde kommet fra tjeneste som bærer ved fronten, gikk inn i militsiaens kanonskyttere som frivillig. Hun trente hardt dag og natt og ble snart anerkjent som en allround-skytter.

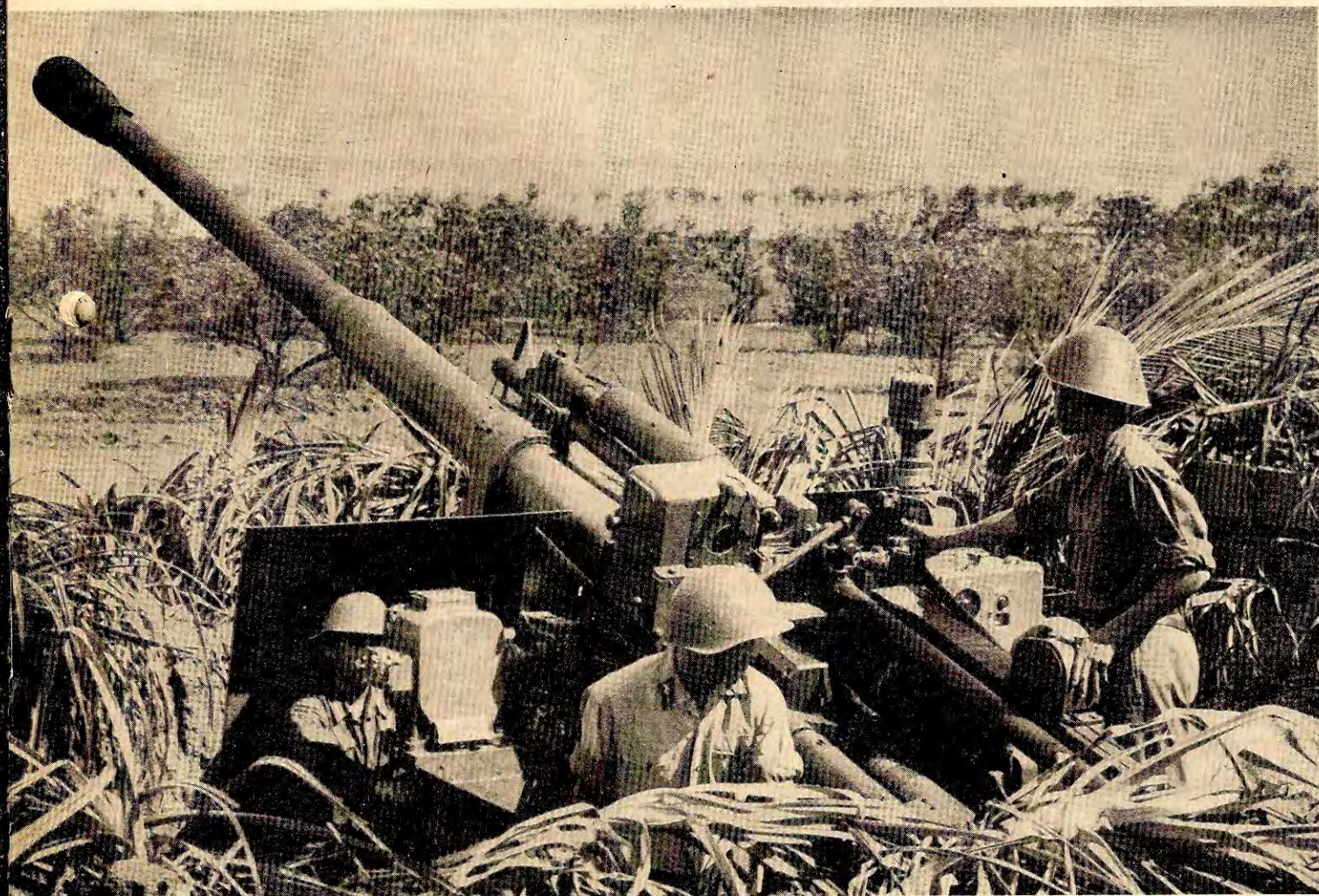
Våre kanoner! Nå betegner uttrykket ikke bare hovedbatteriet, men også artilleri-enheten som er dannet av landsbymilitsiaen. Den omfatter også anti-luftskytskanoner som sammen med kystkanonene lager et nett av ild, som stenger veien for amerikanske skip og fly. En interessant detalj: Luong Cong Toan, varaformann i landsbyens administrasjonskomite, var kanonskytter i det historiske slaget ved Dien Bien Phu. Hans sønn Luong Cong Toan er nå kanonlader i den regulære hæren, og hans datter Luong Thi Gang, som nettopp har avsluttet gymnaset, er medlem av landsbyens artilleri-enhet som satte fyr på et amerikansk skip.

Når man ser på det tette nettverk av kommunikasjonsgrøfter som binder kanonstillingene sammen — 6 kilometer til sammen — forstår man enda klarere landsbybefolkningens energi og stoltheten de føler når de roper: »Våre kanoner har satt fyr på et amerikansk skip! Hurra, for kanonene i landsbyen vår.»

*Nguyen Thi Kim Tuyen,
all-round skytter*

*Batteri nr.2 som har vært med
å sette 3 amerikanske fartøyer
i brann.*

7500 i demonstrasjon

Vietnam-demonstrasjonen i Oslo den 19. januar samlet 7500 mennesker. Altså den største i Vietnam-opinionens historie. Terrorbombingene i julen satt frisk i folks minne, og det ble en mektig enhetsmanifestasjon og håndslag til det vietnamesiske folkets nasjonale frigjøringskamp. Parolene var rettet mot USAs avtalesabotering med krav om underskrivelse.

Initiativet til demonstrasjonen ble tatt allerede i julen. Først tegnet det til å bli et samarrangement mellom Solkom/Vietnambevegelsen, men LO ble også kontaktet. I samarbeid med Det Norske Studentersamfund ble det sammenkalt til et bredt sammensatt møte med enkeltpersoner fra fagbevegelsen, universitetet, kvinneorganisasjoner, idrettsfolk og prester. Et opprop og paroler for demonstrasjonen ble diskutert. LO oppfordret da lokale fagforeninger til å delta i aksjoner 19.–20. januar. Samorg. i Oslo kom formelt til å stå som enearrangør. Hovedparolene for arrangementet ble »USA må underskrive avtalen nå!» og »Full bombestans i hele Indokina!», og toget fikk tilslutning fra en rekke organisasjoner fra MLG og SUF(m-l), Senterstud., Kr.F.-stud, Studentvenstrelaget til en rekke

SOLKOM:

Øk bredden og styrken i Vietnamarbeidet!

De siste årene har Solkom ført en aktiv politikk med sikte på å oppnå breiest mulig allianser i solidaritetsarbeidet, basert på hva som tjener de indokinesiske folkene best. Det er stilt få, kortsiktige og sentrale paroler med sikte på å samle størst mulig støtte. Vi kan nevne: »USA ut av Indokina!», »Stans terrorbombinga», »Støtt PRR og DRV», osv.

Bare for få år siden virket det lite sannsynlig at det kunne oppnås allianser med alle politiske og ideelle ungdomsorganisasjoner unntatt Unge Høyre. Dette er opp-

fagforeninger, Studenttinget, NSU, DNS og en rekke fritidsklubber. Oppslutningen ble da som ventet meget god.

nådd i dag. Folk fra AUF, Unge Venstre og Senterungdommen deltar i solidaritetsarbeidet i dag. Forholdet mellom Solkom og fagbevegelsen og Vietnambevegelsen er prega av praktisk samarbeid og en enhetspolitikk som har styrket arbeidet for Indokinas folk. USA-imperialismens venner er på den annen side mer isolerte enn tidligere.

I Bergen, Trondheim og Oslo ledes arbeidet med aksjon »Solidaritet Norge-Vietnam» av breie innsamlingskomiteer. Dette har utvilsomt bidratt til de gode resultatene på disse stedene.

Enhetspolitikken har også utvilsomt vært med på å muliggjøre de store og omfattende aksjonsenhetene som

ble gjennomført i Norge rundt den 20. januar i år. For første gang deltok ledelsen i sosialdemokratiet representert ved LO-ledelsen, i et organisert politisk samarbeid med alle venstrekreftene i Norge.

Det framtidige samarbeidet vil være svært viktig for solidaritetsarbeidet i Norge. Nå etter at den direkte væpna amerikanske aggresjonen mot Vietnam er – i alle fall foreløpig – slutt, må kreftene samordnes mest mulig for å oppnå større resultater. USAs terrorbombing i julen var en kraftig vekker og fikk flere enn noen sinne til å reagere. Ingen politiske ledere unntatt de mest reaksjonære kunne unngå å komme med utisørte fordømmelser av USAs bombing. Tidligere passive og umælende folk sto fram eller ble med på arbeid som tjente solidaritetsarbeidet. Et økt samarbeid med disse folkene er nødvendig for å øke støtten til de indokinesiske folkene. Solkom har en meget viktig rolle i dette bildet. Vi er en antiimperialistisk organisasjon som ved siden av det konkrete støttearbeidet også understreker USA-imperialismens karakter. Vår front vil bestå så lenge USA-imperialismen truer Indokina. Vi vil holde fram arbeidet til dette mål er nådd. Jo sterkere støtte som oppnås nå, jo breiere enhet og jo mer penger det samles inn – desto større sikring kan vi få for at indokineserne virkelig går en fredelig framtid i møte.

Når dette leses, arrangeres det Vietnam-uke i Norge. Det er å ønske at økt bredde og enhet er oppnådd. Vi er dypt uenig i den danske statsminister når han sier at »USA endelig har kommet til fornuft». Skal en vinne fram overfor USA-imperialismen, nytter ikke kosesnakk. Imperialismen kan bare tvinges. Det vietnamesiske folkets motstandskamp og offer har tvunget den til en tenkepause og nederlag. En våken opinion og økt materiell støtte til PRR bidrar til å holde USA-imperialistene i sjakk. Av bitter historisk erfaring vet vi at det er nødvendig!

Glimt fra demonstrasjon i Trondheim med Sara Lidman og Phan Hoi i spissen

Januar-aksjonane:

Større bredde enn nokonsinne

Aldri har den norske Vietnam-opinionen kome så sterkt til uttrykk som i dei aksjonane som prega januar månad. Særleg rundt den 20 januar, datoen for innsettinga av Nixon for ein ny 4-års periode var aktiviteten stor.

I Bergen demonstrerte 1500 menneske under parolane »USA ut av Indokina» og »Nei til terrorbombing».

(Fortsatt fra s. 22)

namesiske partene skal umiddelbart utnevne representantar til en militærkommisjon med to parter. Stridsspørsmål henvises til den internasjonale kommisjonen.

Artikkel 18. Umiddelbart etter at denne avtalen er underskrevet skal det dannes en internasjonal kontrollkommisjon. Kommisjonen skal danne kontrollgrupper, og den skal bestå av representantar fra Kanada, Ungarn, Indonesia og Polen.

Artikkel 19. Partene er enige om at en internasjonal konferanse skal tre sammen innen 30 dager etter at denne avtale er undertegnet. Den

Kommentar: I skrivende stund pågår det forhandlinger om organene under artikkel 16 og 17 — den internasjonale kontrollkommisjonen har ennå ikke kommet effektivt i gang pga. krigshandlingene.

Dette er den største Vietnam-demonstrasjonen som har vore i Bergen. Solkom tok initiativet til demonstrasjonen, og 18 forskjellige organisasjonar slutta opp om arrangementet.

I Trondheim gikk 900 menneske i fakkeltog. Toget vart avslutta med folkemøte på torget, der bl.a. Phan Hoi, leiar for informasjonskontoret til PRR i Oslo, heldt

appell.

I Fredrikstad var det fakkeltog med 750 deltakarar. Hovedarrangørar var Fredrikstad Faglege Samorganisasjon og Fredrikstad Arbeidarparti. Arrangementet vart avslutta med møte der Jostein Nyhamar var hovedtalar. I toget og på møtet vart det samla inn kr. 500,— til Solidaritet Norge-Vietnam. Det vart og arrangert folketog

skal bekrefte avtalen og garantere en slutt på krigen i Vietnam og opprettholdelse av fred.

DRV og USA foreslår at Kina, Frankrike, Sovjet, Storbritannia og de fire landene i den internasjonale kontrollkommisjonen samt FNs generalsekretær deltar i konferansen sammen med Paris-konferansens parter.

Kommentar: Konferansen skal bare bekrefte den allerede eksisterende avtale. Har alt gått som beregnet, har det allerede skjedd når dette leses i »For Vietnam».

KAPITTEL 7

Angående Kambodsja og Laos

Artikkel 20: Partene på Paris-konferansen skal strengt overholde Geneve-avtalen fra 1954 om Kambodsja og Geneve-avtalen av 1962 om

Laos der disse folkenes nasjonale rettigheter erkjennes. Partene i Paris-konferansen forplikter seg til å avslutte all militær virksomhet i Laos og Kambodsja.

Kommentar: Forhandlinger om våpenstillstand pågår i skrivende stund. USA har fra første dag etter at avtalen ble underskrevet brutt den med voldsomme bombetokter over Laos' territorium.

KAPITTEL 8

Forholdet mellom USA og Nord-Vietnam

Artikkel 21. USA forventer at denne avtalen vil innlede en tid med forsoning med DRV og de andre indokinesiske folk. USA kommer til å bidra til at krigens sår blir leget, i DRV som i resten av Indokina.

Artikkel 22. Krigens slutt og gjenopprettelse av fred vil

i Skien, Stavanger, Sauda (200 delt.), Kristiansand, Odda (600), Ålesund (600, i jula) og Bodø (100 deltakrar).

Utanom alle demonstrasjonane var det mange stader stor aktivitet med stands, pengeinnsamling og underskriftsaksjonar.

Vi nemner og Modum FNL-gruppe sin frikonsert på Hokksund med 300 deltakrar, og 2000 kr. vart samla inn til PRR! Dessutan var det møter i Halden og Tromsø i samarbeid med Samorg./DNA og andre organisasjonar.

Tønsberg: I løpet av tre dagar samla Solkom inn kr. 1000,— til PRR.

Sandefjord: Alle politiske ungdomsorganisasjonane (unntatt UH) gjekk saman om stands og pengeinnsamling.

Vietnam-aksjonen som arbeidar-rørsla i Vest-Agder starta fikk stor stønad. Underskriftsletter med protestar mot USAs krigføring strøymde inn frå organisasjonar og enkeltpersonar.

Vi nemner og bra aktivitet i Drammen, Rana, Årnes, Nesodden og på Lillehammer.

skape vilkår for jevnbyrdig og gjensidig gunstig forhold mellom DRV og USA.

Kommentar: FNLs krav om erstatninger fra USAs side, utformet i fredsforslaget fra 1969, er innfridd.

KAPITTEL 9

Andre punkter

Artikkel 23. Alle delta-kende parter skal strengt gjennomføre denne avtale og dens protokoller.

Underskrevet av utenriksministrene for de fire parter.

Vi gjør oppmerksom på at dette bare er et utdrag fra den komplette avtaletekst. Stoffet egner seg derfor ikke til direkte sitater. For særskilt interesserte er det mulig å få en engelsk, komplett versjon ved henvendelse til PRRs Informasjonsbyrå, postboks 8317 Hammersborg, Oslo 1.

Ledende
fagforeningsfolk:

Anerkjenn PRR

- enhet i
Vietnam-arbeidet !

Frigjøringskampen i Vietnam har kommet inn i en ny fase, som stiller nye krav til opinionen. Vi ville vite hvordan reaksjonen er innen fagbevegelsen, på arbeidsplassene.

20. januar-aksjonene viste hvilken betydning det har, at de fagorganiserte aktivt tar del i solidaritetsarbeidet. Et aktivt engasjement for Vietnams folk på arbeidsplassene, er en av nøklene for en sterk Vietnam-opinion i Norge.

Arbeidet for å oppnå dette må prioriteres langt sterkere av FNL-gruppene i tida framover. Uttalelsene fra LOs internasjonale sekretær, Thorvald Stoltenberg, formannen for Oslo avd. av Jern og Metall i Oslo, Kåre Myhre og Geir Dahl, tidligere klubbformann på Emil Mostue A/S og nå aktiv i arbeidet med »Solidaritet Norge-Vietnam, 1/2 million til

Thorvald Stoltenberg:
LO vil arbeide for at
avtalen blir overholdt.

Kåre Myhre: Anerkjenn
PRR!

PRR-kampanjen i Oslo, gir oss mange bra ideer om hva som bør gjøres.

Vi besøkte først Thorvald Stoltenberg.

F.V.: Hvordan har støtten til Vietnams folk blitt markert i fagbevegelsen — på den enkelte arbeidsplass?

T.S.: Vi har markert vår solidaritet i lang tid. LO-kongressen i 1969 gjorde et klart vedtak om å støtte FNL. Det er blitt gjort mange viktige vedtak, som har støttet Vietnams folk. LO-aksjon Vietnam, har nådd 1/2 million kroner hittil og vi venter mer. LO-aksjon Vietnam var en spontan reaksjon etter bombingene av Hanoi og Haiphong. Vi har hatt løpende personlig kontakt med LO i Nord-Vietnam siden 1970, da Reulf Steen og jeg var på besøk der. Vi har tidligere bevilget 160 000 kroner til støtte for utdanning av lærere i Nord-Vietnam.

F.V.: Hvordan ser du på arbeidet til de lokale FNL-gruppene i Norge?

T.S.: Gjennom disse gruppene er åpenbart politisk interessert ungdom blitt aktivisert over hele landet. Mange har fått et kunnskapsnivå om Indokina som er betydelig. Det vil få betydning i generasjoner framover, men jeg tror at det er viktig å bringe kontakten mellom Indokina og Norden inn på et nøkternt grunnlag basert på gjensidig respekt og likestilling. Den krigssituasjon Indokina har vært i så lenge har lett gitt nordmenn følelsen av at det bare er vi som har noe å gi. En slik innstilling isolerer oss overfor omverdenen.

F.V.: PRR har klart uttrykt ønske om at Norge må anerkjenne PRR. Hvordan mener du LO bør stille seg til en norsk anerkjennelse av PRR. LO-kongressen i 1969 uttrykte jo full støtte til FNL?

T.S.: Jeg ser det slik at spørsmålet om anerkjennelse vil bli løst gjennom utvikling som nå er i gang i Vietnam. På grunnlag av fredsavtalen som krever frie valg, vil det bli dannet en regjering i Sør-Vietnam. I den politiske prosess i forbindelse med frie valg vil PRR bli representert. Vi må håpe det ikke blir tre Vietnam. LO vil arbeide for at fredsavtalen blir overholdt. Konkret vil spørsmålet om Vietnam bli behandlet på LO-kongressen ut fra den aktuelle situasjon.

Kåre Myhre: Å støtte Vietnam er ofte vanskelig. Det har vært en lang krig, derfor har det vært vanskelig å opprettholde et

kontinuerlig solidaritetsarbeid. Men det har vært kraftige oppbluss, når situasjonen i Vietnam har krevd det. Det har spesielt vært tilfelle i den seinere tida. Etter LOs initiativ for å fremme støtteaksjoner og bevilgninger har det gått veldig bra. Vi har fått 100% respons fra klubbene våre. En klubb med 2-300 medlemmer samla inn mellom 4 og 5000 kroner. Jeg tror at det var viktig at vi behandla denne saken på alle plan i Jern og Metall i Oslo, ut fra den alvorlige situasjonen i Vietnam.

F.V.: Hvilken betydning har fredsavtalen?

K.M.: Jeg er veldig skeptisk. Den hånlige måten Thieu i Saigon behandler PRR på i TV-intervjuer, viser manglende vilje til respekt for fredsavtalen. Det er fortsatt fare for ny konflikt i sør, hva har f.eks. USA gjort for å trekke seg fullstendig ut. De må overholde de fristene og prinsippene som fredsavtalen har stilt. Det må heller ikke legges noe hinder i veien for at Vietnam kan samles til ett land, som avtalen forutsetter.

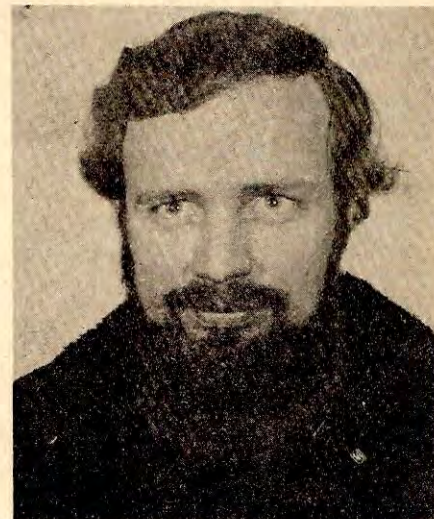
F.V.: Bør fagbevegelsen støtte ønsket fra PRR om norsk anerkjennelse?

K.M.: Jeg er helt enig i at PRR må anerkjennes. Den regjeringen representerer vel så mye av folket, som Saigon-regimet som bare eksisterer i kraft av støtten fra USA. En norsk anerkjennelse vil bety en stor moralsk og politisk støtte til PRR. Fagbevegelsen har jo tidligere stått bak PRR i sine uttalelser, derfor mener jeg absolutt at LO-kongressen må gå inn for norsk anerkjennelse av PRR.

F.V.: Hvordan ser du på samarbeidet med Solidaritetskomiteen for Vietnam og hva er ditt syn på Vietnamarbeidet i tida som kommer?

K.M.: Jeg har ikke noe prinsipielt mot Solkom, selv om jeg mener at Solkom har hatt hovedskylden for splittelsen i Vietnamarbeidet. Men i den seinere tida har man forstått alvoret i situasjonen, at opinionen må styrkes i støtten til Vietnam. Fagbevegelsen må bidra til samarbeid i Vietnamopinionen. Den siste demonstrasjonen var en stor suksess for samarbeidslinja.

Slik det har vært før, har det vært vanskeligheter med at Vietnambevegelsen og Solkom har lansert forskjellige aksjonsopplegg. En del folk har vært i tvil om hva som burde følges opp. Dermed har vi ikke fått utløst det potensialet vi har. Det må være en naturlig sak

Geir Dahl, ved Emil Mostue A/S: Anerkjenn PRR!

nå med samordning av Vietnamarbeidet.

Vi er ikke ferdige med krigen i Indokina enda, folkene der trenger fortsatt all den støtte vi kan gi.

Geir Dahl er kjemigraf på Emil Mostue A/S. Han har gjennom mange år vært klubbformann der og deltar nå i arbeidet med innsamlinga til PRR i Oslo.

F.V.: Hvordan ser du på situasjonen i Vietnam nå?

G.D.: Det en nå må legge vekt på er at kampen i Vietnam fortsetter på det økonomiske og politiske området. Nixon overser fullstendig eksistensen av folkets regjering PRR, mens det blir sprøytet inn milliarder av dollars og utstyr til Thieu-regimet.

Venner av Vietnam må ta stilling for de befridde områdene og hjelpe dem materielt.

F.V.: Hva med en norsk anerkjennelse av PRR?

G.D.: Vi må gå inn for at regjeringa øyeblikkelig anerkjenner PRR. Det er noe som ikke stemmer, når det fra Regjeringshold og ledelsen i DNA snakkes nedsettende om Saigon-juntaen som vi har diplomatiske forbindelser med, mens de ikke løfter en finger for at PRR skal bli anerkjent. På bakgrunn av prinsippene i fredsavtalen som likestiller partene i Sør-Vietnam, mener jeg ubetinget at LOs Kongress må gå inn for anerkjennelse av PRR. På arbeidsplassene er det opptil 100 % støtte til frigjøringskampen. Det er i alle fall tilfelle på mitt arbeidssted.

F.V.: Hva med Vietnamarbeidet framover?

G.D.: Fagforeningene må absolutt bidra til å styrke samarbeidet mellom Solidaritetskomiteen og Vietnambevegelsen. Det vil bety mye for et effektivt og samordnet Vietnamarbeide i Norge. Nå må det bevilges penger til de frigjorte områdene i Vietnam, til PRR, ikke bare fra foreningene og klubbene, men også fra sentralt hold. Dette vil bidra til en bevegelse i opinionen for anerkjennelse av PRR.

ADVARSEL!

Det er nå kommet ut en såkalt vitenskapelig analyse av FNL. »FNL — terror eller befrielse» heter boka. Under dekke av progressive fraser fremstiller den FNL som Hanois forlengede arm selv om Pentagon-rapporten beviser det motsatte. Under et dekke av nøytralitet hevder den det amerikanske synet på FNL, nemlig at det er en liten klikk som terroriserer den vietnamesiske bonde. Boka nevner svært sjelden USA-imperialismens terrorhandling i Vietnam. Forfatteren har skrevet en »vitenskapelig» analyse av FNL uten å ha tatt en titt på Pentagon-rapporten. Han kaster også skitt på DFFG (SOLKOMS søsterorganisasjon i Sverige) uten å ha et eneste bevis. Boka har svensk tekst og er på 155 sider. Prisen er ukjent.

Ansikt til ansikt med døden.

er ikke du modigere,
sterkere enn døden?

Du jager Dødene på flukt,
skjærer av ham hans onde klør!

Du plasserer hans udyr
bak jerngitter.

Hundrevis og tusenvis

er satt ut av virksomhet,

de vil aldri mer ga amok.

Med en stemme som beveger stemmene
roper du ut til verdens folk:

Å folk i alle land,

vær vitne til disse forbryterske inntrengerne!

Hanoi, å Hanoi!

Du er menneskehetens stolthet.

Blant alle berømte byer i historien:

til deg sender jeg laurbærene!

Du har stått rolig på vakt

og overvunnet yankeene,

vår tids selvbestaltede »yndlinger»,

flerret i stykker myten om deres »uslæelighet».

Å, Hanoi!

Hva skal jeg nevne?

Din svulmende Røde Elv,

USAs tøylesløse bombing av dikene,

de talløse fredlige innbyggerne, myrdet med kaldt blod,

de ødelagte dammene?

Men oversvømmelser kan ikke skremme folket:

terrorbombing overbeviser ingen!

Hæren og folket skynder seg å reparere skadene,

og en ny god avling er sikret!

Skal jeg nevne dine skjønn skoger?

Hvor storslatte er ikke de høye trærne!

Gronne som smaragd utfordrer de de rasende flammene.

Under greinene og løvet

har tusen og en ligget gjemt med geværet

og mange mange foreldreløse barn

søkt ly

mot forbryternes napalmbyer.

Skal jeg nevne byene som blir bombet dag og natt

av destruksjonens betalte løpegutter

som lar verken hus eller fabrikker stå urørt.

Men morgenen etter bombetøktet

vil de forbauset finne

fabrikker i full virksomhet

og røyk fra huspipene.

Om natten ulmer pærene

og fra befestninger i gatene

fortsetter folket å kjempe.

Å, dere tjukke skoger

som vokser i stor ødselhet.

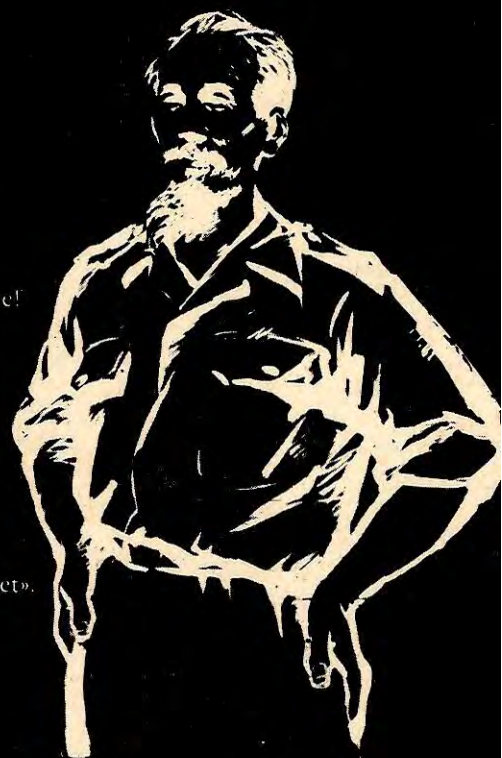
Å, dere høye fjell

som symboliserer folkets beslutsomme

forsvar av sitt land.

Å, veldig er den kraft som vekkes

når et forenet folk forsvaret sitt hjemland!

ABDO OTHMAN
JEMEN

Til mine
vietnamesiske
venner.

To venner

Quang Dien, ei sommernatt i 1967 ...

Himmelen var klar, fullmånen i den sjette måneden skinte. Jeg slentra rolig omkring på gården foran distriktskontoret, da jeg hørte stemmen til en som leste opp et ukjent dikt. Jeg sprang bort til bygningen hvor stemmen kom fra:

*I fengselet er det verken blomster
eller vin.
Hva kan man finne på i en intens
natt som denne?
Jeg går bort til vinduet og stirrer
mot måneskinnet,
gjennom sprinklene skinner
månelyset på poeten.*

Forbausa spurte jeg vakta: »Hvem er det som leser opp vers der inne?»

»En geriljasoldat med barbert skalle» svarte mannen.

For å være sikker spurte jeg en gang til: »Hva sa du?»

»En geriljasoldat med barbert skalle» gjentok mannen sakte.

»En geriljasoldat med barbert skalle» det var merkelig.

Av nysgjerrighet ba jeg vakta bringe geriljasoldaten opp til kontoret mitt, til forhør.

Geriljasoldaten var en ung mann på rundt 23, intelligent ansikt, to skinnende øyne og snøhvite tenner. Men det mest bemerkelsesverdige ved ham var det barberte hodet. De gjennomtrengende øynene hans gjorde meg uro-

lig, siden jeg forsto at jeg på en måte var ansvarlig for det barberte hodet hans. Sant og si var det den vanlige straffen i dette fengselet for forseelser. Jeg var sikker på at han fortjente det. Jeg spurte ham vennlig: »Når ble du arrestert og hvorfor har folka mine barbert hodet ditt?»

»Jeg ble tatt i ettermiddag,» svarte han med et smil og fortsatte, »jeg barberte hodet sjøl, kaptein.»

»Å, jasså!» utbrøt jeg og spurte: »Hvem er forfatteren til det rare diktet du leste opp?»

»President Ho Chi Minh.»

»Skrev Ho Chi Minh dikt?» datt det ut av meg.

»Javisst. Mange gode dikt også.»

For å slippe unna flere spørsmål fra meg, spurte han meg plutselig: »Kjenner du meg igjen, kaptein?»

»Ansiktet ditt ser kjent ut, men dessverre har jeg dårlig hukommelse», svarte jeg beklagende.

Han sukka, »Sjòlsagt, hvordan kunne du huske meg, kaptein? Det har gått sju år og alt er forandra. Jeg er Ky, en 'gammel pelleriner' som du!»

»Så du er artisten Ky,» utbrøt jeg i glede.

Ky og jeg var skolekamerater, men jeg gikk to år før ham. Før jeg forlot skolen i 1960 var jeg medlem av en artistgruppe, hvor Ky nettopp var den dyktigste. Han spilte godt både gitar og fiolin og han visste godt hvordan man

skal deklamere dikt. Så vi ga ham tilnavnet artisten Ky.

Enhver forestilling hvor ikke han var med, ble en fadese. Han var elsket for sin oppførsel og sitt harde arbeid. Etter å ha avslutta andre grad på Pellerin, begynte han på lærerskole i Hue. Mens han studerte drev han privatundervisning ved siden av fram til 1966 da buddhist-opstanden brøt ut.

Etter ei kort pause fortsatte Ky:

»Jeg har lagt merke til at administrasjonen blir mer og mer avhengig av amerikanerne. Ofte og oftere må den blotte sitt anti-demokratiske ansikt. 'Avhengig' er bare et annet ord for at Sør-Vietnam styres av amerikanerne. Så lenge som amerikanerne er her, så lenge som Sør-Vietnam styres av de amerikanske sjefene, så lenge vil vi være ufrie og avhengige. Du få unnskyldte hvis du ikke liker det jeg sier, kaptein, men jeg for min del har valgt min egen vei: frigjøringsbevegelsens.»

Jeg fulgt nøye med i det han sa og spurte: »Hvorfor ble du tatt og hvorfor har du barbert av deg håret?»

»Landet lider nød, min familie er atskilt,» svarte han med et fjernt uttrykk i ansiktet. »Jeg bryr meg ikke om håret. Da jeg barberte meg, avla jeg ed på at først når freden kommer skal jeg la håret gro, og først da skal jeg begynne å tenke på framtida.»

»Men dessverre for meg,» fortsatte han med et sukk, »ble jeg tatt til fange av folka dine da jeg i ettermiddag var på vei fra Tam Giang til Huong Dien på et oppdrag. Men sjøl om jeg er fange har jeg bestemt meg for å fortsette den veien jeg har valgt. I ettermiddag da jeg kom fram til leiren, var du borte. Etter å ha vært borte fra hverandre i sju år, venta jeg ikke å se deg her. Jeg har visst satt deg i en vanskelig situasjon!»

Jeg stirra på Ky, innhylla i tanker. Sant å si var stillingen min vanskelig! En ungdomsvenn, en skolekamerat som hadde vært med i samme artistgruppe som meg var blitt geriljasoldat! Sjòlsagt hadde han den gangen idealer som jeg ikke kunne forstå. Men hva meg sjøl angikk, så hadde jeg valgt en annen vei. To venner, to veier! En skjebnens ironi brakte oss sammen. Nå var Ky min fange, mens jeg var kaptein, distriktssjef og leder for bataljonen. Ky hadde vært min venn, nå tiltalte han meg kaptein. Likevel følte jeg meg bundet til ham med usynlige bånd, sjøl om de var spinkle nok. Jeg satt og tenkte på tusener av vietnamesiske familier som hadde medlemmer på begge sider av frontlinja, plutselig husket jeg en familiefest i landsbyen Quang Loi hvor en soldat fra min bataljon satt og spiste rett ved sida av en FNL-soldat. I selskapet var det mange folk fra begge sider som

benytta anledningen til å more seg i en fredelig atmosfære. Hva hadde brakt disse to sammen? Jo, det var forfedrene, det var slekta. Ingen av dem ville starte en krangel eller blodsutgytelse foran forfedrenes alter.

Det er det som gjelder i en familie. Og hva med et land? I et land hvor alle egentlig er en stor familie som stammer fra samme opphav, hvorfor går det ikke an å leve sammen i forsoning? Jeg skulle mene at på et gitt tidspunkt, under gitte omstendigheter, kan vietnameserne som alle stammer fra samme forfedre og har felles historie, leve sammen i forsoning. Mens forfedrene er den faktor i en familie som gjør slutt på alle feider og uoverensstemmelser slik at man kan leve sammen, er overordnede interesser og felles skjebne faktorer som gjør at det er mulig å leve sammen i forsoning i et land. Denne muligheten vil ganske sikkert inntreffe, for i historias løp har våre forfedre mang en gang virkelig gjort denne tanken. I øyeblikket kan det være uoverensstemmelser mellom Ky og meg, men i framtida vil det komme ei tid hvor det vil bli lettere å forstå hverandre. Som en velutdanna mann kunne Ky levd et lykkelig og behagelig liv med sot kone og kjekke barn. Men han har gitt avkall på alt dette og valgt sin egen vei, en vei hvor farer ligger på lur overalt.

Da jeg hadde sendt Ky tilbake til cella, følte jeg det som en plikt å gjøre noe for ham, sjøl om han ikke hadde gjort krav på noe slikt. Av politirapporten fant jeg at han hadde blitt arrestert fordi han ikke hadde gyldige papirer på seg. Dessuten ble han grepet uten å bære våpen, enda en grunn til at jeg skulle hjelpe ham. Jeg ba politimannen som fulgte meg tilbake om å skrive i rapporten at Ky ikke var noen 'farlig fange'.

Etter at Ky hadde blitt brakt tilbake til politistasjonen, begynte jeg å lure på hva som ville skje med ham, og jeg bebreida meg sjøl at jeg ikke hadde hjulpet ham på en bedre måte. Men tida gikk og snart dro jeg derfra.

Quang Tri, høsten 1972.

Da vi kom tilbake til landsbyen fikk vi en varm mottagelse av befolkningen. Vi hadde utført alle mulige oppdrag etter ordre fra regjeringa. Sjøl har jeg kjempa sammen med frigjøringshæren på fronten i Tri-Thien. Våre landsmenn og krigere på fronten i Quang Tri hadde trossa USAs heftige bombing - de hadde slått tilbake angrepene samtidig som de hadde drevet med gjenoppbyggingsarbeid.

For ei tid siden kom ei sang og dansgruppe til fronten og underholdt oss.

Da jeg stakk hodet opp fra beskyttelsesgrøfta, så jeg at frigjørings-

soldatene satt i en halvsirkel med to stormlykter rett foran seg. En duo holdt på å synte «Østre Truong Son, Vestre Truong Son.» Akkompagnert av sin egen gitar sang mannen med barytonstemmen sammen med kvinnen med sopranstemmen. De ble møtt av hjertelig applaus. En røst heva seg over alle de andre: «Få høre et dikt, få høre et dikt!» Den unge mannen smilte til partnersken, da hun hadde trukket seg tilbake til hjørnet sa han: «Som dere vil. Jeg vil lese diktet «Alle fireogtjue» som en hyllest til våre tapre krigere på fronten i Quang Tri.»

Soldatene stemte i med hurrarop. Etter ei stund begynte han å lese opp: *Den nylagte Ho Chi Minh-veien slynger seg fram, enten over*

fjelltopper eller langs djupe, hemmelige grøfter.

Det er vår jord: etter firetusen år har vi bygd vår vei, i vårt land.

Hans markerte Hue-dialekt og deklamasjonsteknikken som trollebant forsamlingen, fanget også min oppmerksomhet. Da jeg hørte stemmen hans, hadde jeg på følelsen at jeg hadde møtt denne mannen før. Jeg trakk meg nærmere scenen og betrakta ham grundigere mens han leste opp fra det stykket av To Huu.

«Gode Gud. Det er artisten Ky!» Mitt overraskende utrop vakte oppmerksomhet blant soldatene. Ky sto der virkelig i kjøtt og blod! Jeg var så rørt at hadde jeg ikke tatt meg i vare, ville jeg storma opp på scenen og omfavna Ky. Ky gjorde seg ferdig med stykket, bukka for forsamlingen og trakk seg tilbake under stormende applaus.

Jeg fulgte etter ham og ropte «Ky. Artisten Ky!»

Han snudde seg forbausa og målte meg fra topp til tå som om jeg var et fremmed dyr. Plutselig stramma han seg opp, hilste militært og sa: «Vær hilset oberst-løytnant i den sør-vietnamesiske frigjøringshæren!»

«Vær hilset kjempende artist,» sa jeg etter først å ha svart på hans militære hilsen.

Vi omfavnet hverandre, plutselig grepet av våre følelser.

«Det var fint å høre i radioen at du var kommet over på vår side,» sa han glede-strålende. «Men jeg hadde ikke venta å se deg her. Du ser bedre ut enn før!»

«Det gjenstår to nummer før vi skal bort igjen. Gjør deg klar, kjære.»

En kvinnestemme med en bløt nord-vietnamesisk dialekt avbrøt samtalen vår. Jeg snudde meg og så på den pene unge jenta som nettopp hadde underholdt sammen med Ky.

«Jeg vil gjerne at du skal møte frøken Bach Chieu, hun er medlem av troppen vår,» sa Ky. Jenta så unnselig bort på meg.

Så snudde han seg mot meg og fortsatte: «Dette er oberst-løytnant Dinh som jeg ofte har fortalt deg om.»

«Hr. Dinh, Ky har ofte nevnt navnet ditt,» jentas stemme klang muntert, «særlig de siste dagene da vi hørte at du var kommet over til oss.»

«Han har vel sagt en del fælt om meg da,» sa jeg smilende.

«Slett ikke, han har bare snakka godt om deg.»

De måtte forlate meg for å gå bort til scenen igjen. De var virkelig et sjarmende par.

Jeg tenkte tilbake på den dagen i 1967 da jeg møtte Ky. Siden da hadde jeg håpa at vi skulle møtes igjen, slik at vi kunne lære å forstå hverandre bedre. Denne dagen hadde nå kommet, nå forstår vi hverandre ikke bare bedre, vi følger til og med den samme veien. Jeg håper liknende møter og gjensyn finner sted blant vietnamesiske soldater fra begge sider av fronten.

Bach Chieu og Ky sang «Flaggstanga i Truong Son» som duett.

Stemmene deres syntes å stige høyt opp i lufta og utfordre de amerikanske bombene. Samtidig ildna de stega til de unge krigerne som trosser alle farer og vanskeligheter, mens de marsjerer av- gårde til fronten.

(Pellerin – et utdanningscenter i Hue, drevet av katolske prester.)

Dette er en sann historie. Pham Van Dinh var tidligere kommandør i Saigonhærens 56. regiment, gikk seinere over til PRR/FNL. Vi håper denne historia kan stå som et godt eksempel på hva som vil skje i Vietnam framover. Stykket er oversatt av redaksjonen fra «South Vietnam in Struggle» nr. 178.

ISLAND: Vekk med basene på Keflavik

Solidaritetsmøter i Reykjavik samler mange mennesker.

I den seinere tid har vi vært vitne til flere imperialistiske overgrep mot vårt granneland i vest, Island, der USA-imperialismen er med i spillet. USA har flybase på Keflavik. Vi bringer her en artikkel som tar for seg USA-imperialismens historie på Island.

1940

10. april ble Island invadert av britiske soldater. Den islandske regjeringa protesterte heftig og henviste til uavhengighetserklæringa fra 1918, da Island ble sjølstendig.

1941

Den islandske regjeringa ble ved stormaktsmanipulasjoner pressa til «frivillig» å be den amerikanske regjeringa om militær «beskyttelse». USA hadde god bruk for en så strategisk base som den på Island ville være. Avtalen ble undertegna 25. juni, 7. juli sto amerikanske soldater på Island. Et ulovlig Alting ble kalt sammen, men det sto uten mulighet til å forandre på noe.

1945

USA ber å få leie 3 baser på Island for 99 år. Dette er ikke i overensstemmelse med avtalen fra 1941 hvor det heter at USA skal ut så snart krigen er over. Den islandske regjeringa svarer følgelig nei til USA. Så kommer USA med en vri. De gjør krav på Keflavik som flybase, men soldatene skal gå sivilkledd utenfor basen! Flertallet i Altinget går god for dette forslaget og regjeringa på Island går av.

1949

USA hadde nå sin fot på Island.

Denne artikkelen tar for seg USA-imperialismen på Island. Vi tar ikke opp det temaet fordi vi plutselig har forlatt Vietnam som et brennpunkt, men fordi det nylig ble dannet en Solidaritetskomite for Vietnam på Island. Islendingene erfarer daglig USA-imperialismen på kroppen, og det har virket en Vietnamkomite i 1967 og 1970, men arbeidet innskrenket seg hovedsaklig til å arrangere et par møter. Nå skal en forsøke å få det i fastere former. Solidaritetskomiteens organ, «Solidaritet med Vietnam», har kommet med sitt første nummer.

Vi gjør også oppmerksom på at det skal begynne forhandlinger mellom islandske myndigheter og USA om basene. Et forberedelsesmøte er holdt, og forhandlinger skal ta til. De kan pågå i 6 måneder. Hvis enighet ikke er oppnådd da, kan en av partene si opp avtalen. USA må i så fall forlate Island innen 12. mndr.

Marshall-hjelpen blir brukt som agn. Det gjøres klar til å få Island med i NATO. Saken blir tatt opp i Altinget 29. og 30. mars. Politiet gikk til angrep mot fredelige tilskuere som hadde samla seg foran Altinghuset. Mange ble regelrett slått ned.

Motstandskampen mot medlemskap i NATO hadde kommet i gang for seint. Island blir medlem av NATO. Men det kommer et etterspill: En del av tilskuerne foran Altinghuset blir arrestert og fradømt alle sosiale rettigheter. Det samles inn 37 000 underskrifter. Folkemeningen er klar.

1951

Den skjulte NATO-basen på Keflavik ble gjort offisiell. Det undertegnes en «beskyttelsesavtale» med USA. Dette

skjer over hodet på så vel Altinget som Altingets utenrikskomite. Den amerikanske marine kommer inn til kysten.

Fort. side 23....

SOLKOM

Den islandske solidaritetskomiteen for Vietnam er nylig starta på Island. Dens hovedparoler er følgende: Full og ubetinget støtte til FNL. Anerkjenn PRR. USA ut av Indokina. Kamp mot USA-imperialismen. USA-hæren vekk fra Island – Island ut av NATO.

Den islandske solidaritetskomiteen er oppretta av de følgende 12 organisasjoner: Verdandi – radikale studenters forening. SINE – foreningen for islandske studenter i utlandet. SHI – Studenttinget ved Universitetet i Reykjavik. MFIK – Islandske kvinners forening for kultur og fred. Fylkingen – sosialistisk kampforbund (m-l). Liberale venstrepartiet i Reykjavik. Folkealliansen i Reykjavik. LIM – Gymnasiastenes landsforbund. SUJ – Sosialdemokratisk ungdomsforbund. Sosialistiske kvinners forening. Forfatterforeningen i Island. Sosialistforeningen i Reykjavik.

Vil noen skrive til den islandske solidaritetskomiteen, er dens adresse denne: Vietnamnefndin a Islandi. Skrifstofa SHI Studentaheimilinu v/Hringbraut. Reykjavik. Island.

Vi ønsker den islandske solidaritetskomiteen lykke til med arbeidet!

FREDSAVTALEN

Studieartikkelen i dette nummeret tar for seg avtalen om å gjøre slutt på krigen og gjenopprette freden i Vietnam. Av plasshensyn kan vi dessverre ikke få med den komplette tekst. Vi har også villet gi plass til kommentarer og tolkninger etter hvert avtalepunkt. Oversettelsen bygger på den offisielle engelskspråklige versjonen fra PRR.

AVTALE OM Å STANSE KRIGEN OG GJENOPPRETTE FRED I VIETNAM

KAPITTEL 1

*Det vietnamesiske
folkets fundamentale
nasjonale rettigheter*

Artikkel 1. De forente stater og alle andre land respekterer Vietnams uavhengighet, selvstendighet, enhet og territoriale integritet slik det foreskrives av Geneve-avtalen av 1954 om Vietnam.

Kommentar: Punktet er utvidet fra 26. oktober-forslaget til også å omfatte «alle andre land» og er myntet særlig på de USA-vennlige regimene i SEATO-pakten som har sendt leietropper til Vietnam.

Det viktigste med dette punktet er at Vietnams enhet slås fast. Geneve-avtalen fra 1954 legges til grunn – det er nettopp avtalen USA gjen-tatte ganger har brutt og hevdet seg «hevet over». Pkt. 1 fra FN's fredsforslag 1969 er dermed innfridd.

KAPITTEL 2

*Opphør av fiendtligheter –
tilbaketrekking av tropper*

Artikkel 2. En våpenstillstand trer i kraft over hele Sør-Vietnam kl. 24.00 GMT den 27. januar 1973. Samtidig innstiller USA all militær aktivitet mot DRV og stopper all minelegging. USA skal sveipe eller ødelegge alle miner i DRV's territorialfarvann. Våpenhvilen skal være varig og uten tidsgrense.

Kommentar: I skrivende stund bryter fortsatt Saigon-troppene våpenhvilen. Den første lyd som brøt stillheten morgenen da våpenhvilen skulle inntre, var ifølge Dagbladets medarbeider lyden av bombene fra Saigons fly.

New York Times sa beskjedent (30/1 -73): «Saigon melder ikke om noen brudd på våpenhvilen begått av deres egne tropper, men rapportene fra felten viser at slike brudd finner sted.»

Artikkel 3. Partene påtar seg å opprettholde våpenhvilen og sikre en varig fred. Alle styrker stanser der de er når våpenhvilen trer i kraft i påvente av ordre fra den to-parts felles militærkommisjonen.

Artikkel 4. USA vil ikke fortsette sin militære innblanding eller gripe inn i Sør-Vietnams indre anliggender.

Kommentar: Allerede den 24. januar lovet Nixon fortsatt støtte til Saigon-juntaen. En klar antydning om avtalebrudd allerede før avtalen var underskrevet.

Artikkel 5. Innen 60 dager fra undertegnelsen av denne avtale vil det skje en fullstendig tilbaketrekking fra Sør-Vietnam av tropper, militærrådgivere og militært personell samt ammunisjon og krigsmateriell fra USA og dets allierte. Rådgivere fra nevnte land i halvmilitære organisasjoner og politistyrker trekkes også tilbake.

Kommentar: Det fundamentale krav «USA ut av Vietnam» innfris. Grovt sagt har FNL/PRR oppnådd «å kaste USA-imperialismen på sjøen». Den fremmede angriper har forpliktet seg til å innstille all aggresjon og trekke seg fullstendig ut.

Sammenliknet med FN's fredsforslag i 1969, går denne avtalen lenger, i og med at tidsfristen på 60 dager er slått fast. Et gjennomgående trekk ved Paris-forhandlingene har vært at USA aldri ville høre snakk om noen definitiv dato for full tilbaketrekking. USA har altså nå måttet akseptere et krav som de tidligere tilbakeviste som urealistisk.

Artikkel 6. Avviklingen av alle amerikanske og deres alliertes militærbaser i Sør-Vietnam skal være avsluttet innen 60 dager fra avtalens undertegnelse.

Artikkel 7. Fra innføringen av våpenhvileavtalen til dannelsen av den regjering som nevnes i artikkel 9 og 14 skal de to sørvietnamesiske partene ikke akseptere innføring av tropper, militærrådgivere og militært personell, inkludert teknisk personell, våpen og ammunisjon til Sør-Vietnam

KAPITTEL 3

Hjemsendelse av

*tilfangetatt militært personell
og utenlandske sivile,
tilfangetatt og fengslet
vietnamesisk sivilt personell*

Artikkel 8. Frigivelse av tilfangetatt militærpersonell og utenlandske sivile skal skje innen 60 dager. Spørsmålet om frigivelse av sivile vietnamesere skal løses av de to sørvietnamesiske partene i en ånd av nasjonal forsoning og enighet. Partene skal gjøre sitt ytterste for å løse dette innen 90 dager etter våpenhvilens

inntreden.

Kommentar: Spørsmålet om sivile fanger i Sør-Vietnam skal avgjøres på grunnlag av en paragraf i Geneve-avtalen. Her heter det at sivile fengslede omfatter alle som på en eller annen måte har bidratt til den politiske og væpna kampen mellom de to partene. Det er et faktum at Thieu har foretatt forflytninger av politiske fanger til fengsler for kriminelle og vil forsøke seg på avtalebrudd (se egen artikkel i dette nummer) Men han står under press fra både PRR og de nøytrale – hans panikkfengslinger har rammet alle kategorier politiske motstandere. Likevel er opinionspresset her hjemme av stor betydning for å hindre massaker av fanger – og hurtig frigivelse!

KAPITTEL 4

*Utøvelsen av det
sør-vietnamesiske folkets
rett til selvbestemmelse*

Artikkel 9. USA og DRV anerkjenner det sørvietnamesiske folks rett til selvbestemmelse. Det sørvietnamesiske folket skal selv avgjøre sin politiske framtid gjennom ekte, frie og demokratiske valg under internasjonalt oppsyn. Fremmede land skal ikke påtvinge det sørvietnamesiske folk noen politisk tendens eller person.

Kommentar: Thieu påstår at dette innebærer at Sør-Vietnam er en selvstendig stat. Dvs. at Vietnam skal betraktes som to land. Men å anerkjenne folkets selvbestemmelse er snarere det motsatte av å innrømme at Saigon-juntaen styrer et selvstendig land. Til nå har snakket om frie valg under Saigon-regimet vært innrømmet som tomt snakk til og med fra amerikansk hold. USA/Thieu vil merke at frie valg er uforenlig med Thieus regime – derfor vil han gjøre alt for å klusse med dem. Dette regimet er basert på dollar og våpenhjelp fra USA og voldelig undertrykkelse – og kan derfor umulig overleve frie valg med demokratiske rettigheter for folket.

– USA har konsekvent slått

fast at vi ikke vil påtvinge folket i Sør-Vietnam noen som helst politisk løsning, slo Kissinger fast. Vi bør merke oss hans ord. USAs praksis har til nå vært akkurat den motsatte.

Dette punktet er for øvrig også å finne i FNLs fredsplan fra 1969.

Artikkel 10. De to sør-vietnamesiske parter vil løse alle stridsspørsmål gjennom forhandlinger.

Artikkel 11. Umiddelbart etter våpenstillstanden vil de to sør-vietnamesiske parter oppnå nasjonal forståelse og harmoni, forby alle gjengjeldelsesaksjoner og all diskriminering mot enkeltpersoner eller organisasjoner som har samarbeidet med den ene eller den andre side.

Sikre folkets demokratiske rettigheter: personlig frihet, talefrihet, pressefrihet, møtefrihet, organisasjonsfrihet, politisk handlefrihet, trosfrihet, bevegelsesfrihet, frihet til å velge bopel og arbeid, frihet til å eie eiendom og retten til fri næringsutøvelse.

Kommentar: Dette er alle punkter som er inneholdt i PRRs aksjonsprogram fra 1969 – dessuten praktiseres også dette i de frigjorte områdene. Thieu-regimet har også regler om demokratiske friheter – men gjennom unntakslover og stadige tilstramminger har regimets praksis antatt en fascistisk karakter. Streikeretten er borte, folk forfølges og fengsles uten lov og dom. Flyktningene holdes ennå innesperret da Thieu ikke tør la dem reise hjem. Politi og hær er pålagt å utøve vold mot befolkningen for å »opprettholde ro og orden». Men det er bare et tids-spørsmål når Thieu vil miste kontrollen, selv om han forsterker politistyrkene og øker undertrykkelsen.

La det være klart at det absolutt er i PRRs interesse at også dette punktet i avtalen gjennomføres alvorlig – PRR har alltid basert sitt styre på de foreskrevne friheter, fordi PRRs makt hviler på de bredeste folkemassers dypeste ønsker, og ikke dollar og våpen fra en imperialistmakt.

Fredsavtalen garanterer frie valg i hele Sør-Vietnam

Artikkel 12. Umiddelbart etter ildopphør skal de to sør-vietnamesiske partene forhandle om opprettelsen av et nasjonalt råd for nasjonal forsoning og enighet bestående av tre like store deler.

Begge de sør-vietnamesiske partene undertegner en avtale om Sør-Vietnams indre anliggender og gjør sitt ytterste for at dette kan skje innen 90 dager etter våpenhvile. Nasjonalrådet skal virke for avtalens gjennomføring og organisere frie, demokratiske valg.

Artikkel 13. Spørsmålet om væpna vietnamesiske styrker skal løses uten utenlandsk innblanding. Partene skal diskutere en troppereduksjon og demobilisering.

Kommentar: Spørsmålet om de væpna styrker i sør er opprettholdt som i FNLs fredsforslag fra 1969. USAs store propagandaballong, »nord-vietnamesiske invasjonstropper», har plutselig mistet all luft, men myten lever videre (se egen artikkel i dette nummeret).

Artikkel 14. Sør-Vietnam skal føre en utenrikspolitikk basert på fred og uavhengighet. Det skal være beredt til å opprette forbindelser med alle land og akseptere teknisk og økonomisk hjelp fra alle land uten noen politiske vilkår.

KAPITTEL 5 *Gjenforening av Vietnam og forholdet mellom Nord- og Sør-Vietnam*

Artikkel 15. Gjenforeningen av Vietnam skal skje skritt for skritt med fredelige midler på grunnlag av diskusjoner og avtaler mellom Nord- og Sør-Vietnam uten påtrykk fra noen av partene og uten utenlandsk innblanding.

Den militære demarkasjonslinjen mellom de to sonene ved den 17. breddegrad er provisorisk og ikke en politisk eller territoriell grense. Nord- og Sør-Vietnam skal respektere den demilitariserte sonen på hver sin side av den provisoriske demarkasjonslinjen. Nord- og Sør-Vietnam skal ikke tilslutte seg noen

militær allianse eller noen militær blokk og skal ikke tillate utenlandske makter å holde militære baser eller tropper på sine territorier.

Kommentar: Nok en gang er kravene i FNLs fredsforslag fra 1969 innfridd uinnskrenket. Geneve-avtalen fra 1954 legges til grunn og Thieu/USAs mangeårige snakk om Vietnam som to land er nok en gang tilbakevist.

KAPITTEL 6 *Den felles militære kommisjon, den internasjonale kontroll- og overvåkingskommisjon, den internasjonale konferanse.*

Artikkel 16. Paris-konferansens parter skal umiddelbart utnevne representanter til en militærkommisjon av fire parter. Uenighet i kommisjonen skal henvises til en internasjonale kontroll- og overvåkingskommisjon.

Firepartskommisjonens arbeid opphører 60 dager etter at de amerikanske troppene er trukket tilbake.

Artikkel 17. De sør-viet-

(Forts. side 15)

1956

Altinget vedtar en resolusjon som går ut på at USA skal ut av Island. Denne resolusjonen sattes aldri ut i livet. Fra 1960 har Island vært styrt av ei pro-amerikansk regjering. Denne regjeringa har nå lovt å utvise amerikanerne.

SITUASJONEN I DAG

I disse tretti åra har USA forsøkt å bryte ned det islandske folkets nasjonalfølelse og deres respekt for sjølrådretten. USA blir støtta av monopolkapitalen på Island som tjener på de amerikanske basene. Samtidig er det viktig for USA å beholde basene i deres imperialistiske ekspansjonspolitik.

Keflavikbasen ligger ca. 50 km sør for Reykjavik. De 3500 amerikanerne som befinner seg på Island skulle alle egentlig bodd innenfor baseområdet, men i de seinere åra har flere og flere flytta og slått seg ned i nærliggende byer. Amerikanernes hule forklaring til dette er at det ikke er nok leiligheter på basen! De fleste amerikanerne er spesialflygere. Livet i basen ligner livet i en konsentrasjonsleir. Etter Vietnam er Keflavikbasen den minst populære basen blant amerikanske soldater.

AMERIKANSK MILITÆRFJERNSYN

Ved å bruke radio og TV forsøker USA å infiltrere den islandske befolkningen. De amerikanske militærprogramma kan tas inn av hver annen islending. Programma er meget sentrert om brutalitet. Radioen sender popmusikk og militærnyheter døgnet rundt. I denne kulturimperialismen får USA for hjelp av den største avisa på Island, Morgunblaðet. Også islandsk radio og TV blir flittig brukt til å propagandere for den amerikanske basen på Keflavik.

I dag eksisterer en brei motstandsfront mot USA-basen på Kerlavik. Den gir progressiv støtte til regjeringa når den skal ta opp forhandlingene med USA om tilbaketrekking.

Det islandske folket støtter FNL

Anbefalt lesning

Er du interessert i hvordan det ser ut i Vietnam? Er du glad i vietnamesiske tegninger, plakater, malerier? Vil du vite hvordan det ser ut i en FNL-landsby?

Solkom har fått tilsendt ei stor og meget gedigen billedbok fra Vietnam som tar for seg disse spørsmåla ved bruk av fotografier. Den heter »South Vietnam on the road to victory», og egner seg utmerket til f.eks. gave. Boka er i flere farger med pent trykk og koster 20 kr. fritt tilsendt.

Vietnamese studies. Chemical warfare. Boka er delt i to, del 1 gir data om kjemisk krigføring i Sør-Vietnam 1969–70, hvilke virkninger den har på sivilbefolkningen og på flora og fauna. Del 2, tar opp hvordan den kjemiske krigføringen drives av USA-tropper i Sør-Vietnam – bl.a. bruk av gass. Noen illustrasjoner viser hvilke virkninger giftige kjemikalier har på mennesker og planter. Boka anbefales til lesning, den har 189 sider og koster kr. 5,–.

Det er kommet ei ny bok i serien Vietnamese Studies: Indochina 1971–1972. Boka gir en meget god oppsummering av hva som skjedde i Indo-Kina disse to åra. Blant annet står det utførlig om Nixons vietnamiseringspolitikk, hva Thieu står for og en oppsummering av FNLs framgang i 1971. Dessuten en utførlig artikkel om hva som har skjedd i Laos og Kampbodsja. Boka koster 5 kr. og kan bestilles gjennom Solkom.

A CRIMINAL WAR DOOMED TO FAIL. Utgitt av sentralkomiteen til Laos Patriotiske Front. God bok. Godt dokumentert. Behandler hvordan Nixon-doktrina ble forsøkt

anvendt på Laos, og hvordan og hvorfor Nixon mislyktes. Tar opp Laos Patriotiske Front og folket i Laos sin stilling. Bestilles fra Solkom. Engelsk tekst, 112 sider, koster kr. 5,–.

DFFG i Sverige har i samarbeid med Ordfront gitt ut ei bok som heter Fåglarna i Nam Dinh av Sara Lidman. Den inneholder artikler som delvis er trykt i Aftonbladet, dels upubliserte artikler fra hennes tur til Nord-Vietnam sommeren 1972. Boka tar for seg en del av de vesentligste spørsmålene når det gjelder Vietnam: Hvorfor er USA der? Hvordan holder vietnameserne ut? Osv. Boka kan bestilles fra Solkom og koster 15 kr.

»Vietnamese Studies», nr. 28 har tittelen »Vietnam, Laos, Cambodia». Den tar for seg perioden 1969–1970. Nixons innsettelse som president i 1969 og de løfter om fred han da kom med, opptakten til og begynnelsen av Pariskonferansen og hvordan Nixon samtidig lanserer sin doktrine hvis viktigste innhold for Vietnam ble vietnamiseringen og krigen, utvidelsen av krigen til Kampbodsja og intensiveringen i Laos. Denne nye vridningen av krigen som Nixon selv hadde stor tiltro til har nå vist seg å være fullstendig mislykket. Det er derfor interessant å se tilbake på denne perioden i et helhetsperspektiv. Boken tar for seg vietnamiseringen spesielt, det som skjedde i Indokina i den nevnte perioden, Pariskonferansen og motstanden i USA. Dessuten inneholder den et godt kart over Indokina. Boka er på 180 sider, koster 5 kroner og kan bestilles fra Solkom.

Kjøp Solkom-materiell

Send meg så raskt som mulig pr. postoppkrav:

Gamle FV, spesifiser antall/nr.:
PLAKATER

- ... Ho Chi Minh (A2) a kr. 2,00
- ... Aksjonsplakat (A2) to kvinner a kr. 1,00
- ... Aksjonsplakat (A2) to menn a kr. 1,00
- ... Plakattillegg (1/2 A2) a kr. 0,50
- ... Frigjøringsfondsplakat (A3) a kr. 0,50
- ... V-uka høsten 71 (A3) a kr. 0,50
- ... Kart over Indo-Kina (A2) a kr. 2,00

HEFTER OG BØKER

- ... Solkoms kulturhefte kr. 2,00
- ... Programhefte, kr. 2,00
- ... Propagandalagnen Hue, kr. 0,50
- ... Vietnams Arbeiderpartis Historie, svensk oversettelse, kr. 7,00
- ... FNLs strategi og taktikk (svensk), kr. 2,00
- ... Laos (svensk), kr. 2,00
- ... Glimpses of US Neo-colonialism II, kr. 5,00
- ... Grunnsirkel om Vietnam, kr. 4,00
- ... Ethnografical Data, bind I, kr. 5,00
- ... Vi kommer at segra (Truong Chinh), kr. 5,00
- ... A criminal war doomed to fail (engelsk), kr. 5,00

- ... Vietnam, Laos, Cambodia 1969-70 (eng.) kr. 5,00
- ... Chemical Warfare (eng.), kr. 5,00
- ... Indochina 1971-72 (eng.), kr. 5,00
- ... The truth about US aggression in Vietnam (eng.), kr. 5,00
- ... South Vietnam on the Road to Victory (gavebok, eng.), kr. 20,00
- ... Fåglarna i Nam Dinh (svensk), av Sara Lidman, kr. 15,00
- ... USA som avtalebryter (med fredsavtale mm.), kr. 5,00

PS! Bestillinger under kr. 10 betales helst ved frimerker! Legg også ved frimerker som dekker porto!

SEND BESTILLINGEN TIL
Solkom Boks 71, Kjelsås, Oslo 4.

Navn:

Adr.:

VÅRE FJELL SKAL ALLTID BESTÅ
VÅRE ELVER SKAL ALLTID BESTÅ
VÅRT FOLK SKAL ALLTID BESTÅ
NÅR DE AMERIKANSKE ANGRIPERNE ER BESEIRET
SKAL VI BYGGE VÅRT LAND PÅ NYTT
TI GANGER VAKRERE HO CHI MINH